

ZERMINA

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ 1^ο



ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002



Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα.

Για την περιέργεια όμως που ενδεχομένως θα δημιουργηθεί σε κάποιον:

Ζερμινάλ, (λέξη γαλλική), είναι ο μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το ημερολόγιο της Γαλλικής Επανάστασης.

Άρχιζε στις 21 Μαρτίου και έληγε 19 Απριλίου.

Ευχαριστούμε όλους όσους βοήθησαν για αυτή την έκδοση αλλά και όλους αυτούς που όλο αυτό τον καιρό περάσαμε ατέλειωτες ώρες συζητώντας, άλλοτε διαφωνώντας και άλλοτε συμφωνώντας. Ευχαριστούμε επίσης προκαταβολικά όλους τους συντρόφους που θα συμβάλουν με τον τρόπο τους, στη διανομή του εντύπου.

Τονίζουμε πως δεν επιθυμούμε κανενός είδους αναφορά ή προβολή από "εναλλακτικούς" ή μη δημοσιογράφους καθώς και από ανεξάρτητα ή λιγότερο εξαρτημένα δίκτυα αντιπληροφόρησης.

Το έντυπο δεν έχει αντίτιμο γιατί δεν αποτελεί κάποιου είδους εμπόρευμα. Στο βαθμό που είναι δυνατόν θα προσπαθήσουμε να συνεχίσουμε την έκδοση του, αποκλειστικά βασιζόμενοι στις δυνάμεις μας και στην πολύτιμη βοήθεια φίλων και συντρόφων.

Οποιοδήποτε κείμενο ή απόσπασμα κειμένου μπορεί να θεωρηθεί αξιόλογο για τις ανάγκες του κοινωνικού ανταγωνισμού, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ελεύθερα.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΝΩΝΙΑ: Τ.Κ. 26 222, Τ.Θ. 3035 ΠΑΤΡΑ

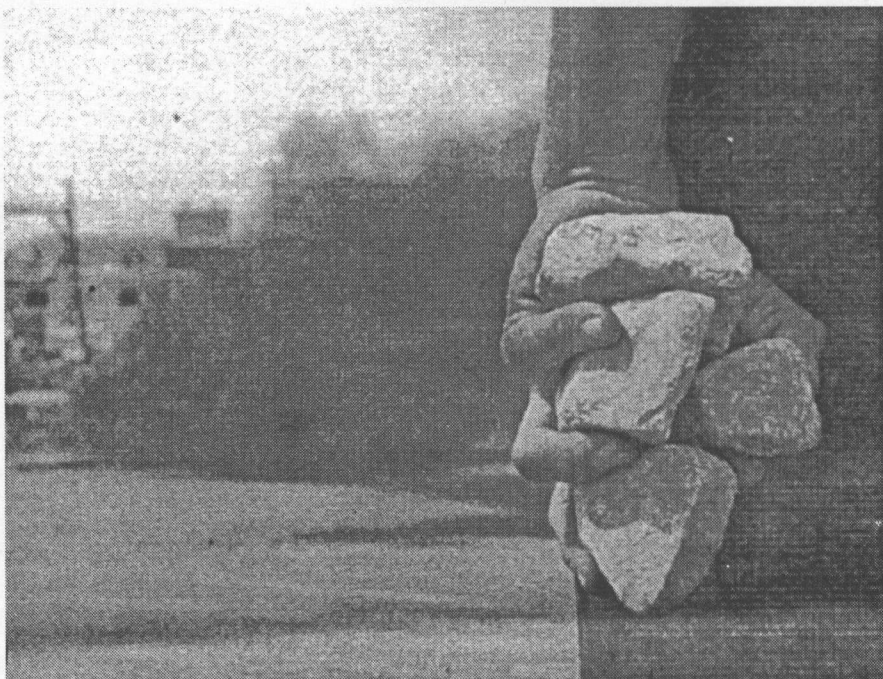
Ξεκινώντας μια νέα προσπάθεια για τη διατύπωση ενός ανατρεπτικού-αναρχικού λόγου, μέσα από την μορφή μιας έντυπης περιοδικής έκδοσης, τα πρώτα πράγματα που προκύπτουν ως αναγκαία ζητήματα που πρέπει να διευκρινιστούν από την πλευρά του πυρήνα των συντρόφων που ξεκινάμε αυτή την προσπάθεια, είναι να περιγραφούν οι αιτίες εκκίνησης αλλά και οι στόχοι, μέσα στα αναμφισβήτητα αλλά όχι ανυπέρβλητα όρια που θέτει ένα έντυπο και γενικά η κάθε απόπειρα διαμόρφωσης και διατύπωσης της όποιας ανατρεπτικής θεώρησης.

Η κάθε προσπάθεια διαμόρφωσης ανατρεπτικής θεώρησης, είναι μια διαδικασία που αναμφίβολα αποτελεί σημαντικότατο κομμάτι του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα. Όμως η θεώρηση και η διαλεκτική ανάπτυξη της από τους αγωνιζόμενους, παραμένει αναμφισβήτητα ελλιπής, μακριά από τη δράση. Τα όρια λοιπόν τίθενται εξ' αρχής, ένα έντυπο **δεν μπορεί να αποτελεί αυτοσκοπό**. Δεν είναι η αρχή και το τέλος κάποιας κίνησης, είναι απλά άλλο ένα μέσο στα χέρια μας, ενάντια στην κυριαρχία. Οι κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις, αποκαταστούν αυτή την ολότητα της αποσπασματικής δράσης του κάθε αγωνιζόμενου και εξεγεγμένου, μια ολότητα που η ιστορία συνεχώς αποδεικνύει, πως δεν ήταν δυνατόν να εξαλείψει τις αντιφάσεις που χαρακτηρίζουν κάθε κοινωνική και ατομική κίνηση. Επειδή και αυτές οι επιθέσεις στον εξουσιαστικό χώρο-χρόνο δεν αποτέλεσαν και δεν αποτελούν παρθενογενέσεις, αλλά ήταν και θα είναι προϊόντα της κοινωνικής ανατρεπτικής δράσης που αναπτύχθηκε και αναπτύσσεται καθημερινά, μέσα από απόπειρες, αγώνες και εξεγέρσεις, που αρκετές φορές πνίγηκαν στο αίμα και κατεστάλησαν από το κράτος, ευελπιστούμε πως και η δική μας αναμφισβήτητα μικρή συμβολή, να αποτελεί άλλο ένα μικρό δείγμα αυτής της φωτιάς που σιγόκαιει μέσα στους καταπιεσμένους, από την εποχή της εμφάνισης της κυριαρχίας. Μια φωτιά που απείλησε και απειλεί να κάψει, τον εξουσιαστικό κόσμο, τις δομές, τους θεσμούς, την ηθική του.

Η εκκίνηση αυτής της έντυπης προσπάθειας, είναι ταυτόσημη με κάθε κίνηση συνειδητοποίησης αλλά και δράσης, έτσι όπως εκδηλώνεται από όλους όσους καθημερινά εξεγείρονται ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Η ίδια η καθημερινή επιδίωξη μέσα στον εξουσιαστικό κόσμο, μέσα στις αποπνιχτικές συνθήκες της κρατικής καταπίεσης και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, μέσα στον απόλυτο ετεροκαθορισμό του ατόμου και ολόκληρης της κοινωνίας από το κράτος, μας ωθεί να ξεδιπλώνουμε και εμείς όλες τις σκέψεις και τις θέσεις μας, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Η ίδια η κίνηση της κυριαρχίας να καταλαμβάνει και τις πιο λεπτές ποιότητες της εκδήλωσης της ζωής σε ατομικό και κοινωνικό επίπεδο (επίπεδα που για εμάς είναι αδιαχώριστα), τείνοντας προς κάτι το ολοκληρωτικό και κατ' επέκταση στη διαμόρφωση της πιο πνιγερής ατμόσφαιρας για τη ζωή μας, είναι θα μπορούσαμε να πούμε η βασική και η σημαντικότερη αιτία της κινητοποίησής μας. Είμαστε κομμάτι του αρνητικού, αυτής της αντίρροπης κίνησης που γεννιέται ταυτόχρονα με την κυριαρχία του δυνατού στον αδύνατο του σοφού πάνω στον αμαθή, του πλούσιου πάνω στο φτωχό, του γραφειοκράτη πάνω στο εκτελεστικό όργανο. Είμαστε μέρος του αρνητικού ενάντια στον εξουσιαστικό κόσμο, έχοντας στις πλάτες μας όλες τις επιθέσεις των καταπιεσμένων ενάντια σε κάθε ιστορική μορφή που πήρε η κυριαρχία, αλλά πολύ περισσότερο κυοφορώντας την πρόθεση της καταστροφής του κράτους και του κεφαλαίου, τους μηχανισμούς, τους θεσμούς, τον πολιτισμό τους στο παρόν, εδώ που ζούμε.

Στις σύγχρονες συνθήκες, η ανάπτυξη τέτοιων μερικών ανατρεπτικών εγχειρημάτων, αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Όλες μας οι δυνάμεις και οι δυνατότητες στρέφονται ενάντια στο κράτος και στα αφεντικά στη σύγχρονη πραγματικότητα και όχι σε

ένα μακρινό μέλλον. Στόχος μας είναι να συμβάλουμε στο μέτρο που οι δυνάμεις μας το επιτρέπουν, στη συνολικοποίηση της κριτικής και κατ' επέκταση της δράσης, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας στο παρόν και στις βαρύτητες που αυτό αναδεικνύει και δημιουργεί. Σε ένα δεύτερο επίπεδο και θα μπορούσαμε να πούμε περισσότερο συνδεδεμένο με τα πιο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που θα θέλαμε να τονίσουμε αλλά που συνεχίζουν να διατηρούν μια άρρηκτη διαλεκτική σχέση με τον πρωταρχικό μας στόχο, είναι να συμβάλουμε μέσω του εντύπου και όχι μόνο, στην ανάπτυξη ενός διαλόγου πάνω σε ζητήματα που προκύπτουν από την αναρχική-ανατρεπτική θεώρηση και δράση, μέσα σε κάθε πεδίο του κοινωνικού πολέμου. Μέσα στις προθέσεις μας είναι επίσης, να δώσουμε στο περιοδικό ένα χαρακτήρα διττό, όσον αφορά την απεύθυνση. Από την μια πλευρά, οι κοινωνικές συγκρούσεις με όλα τα χαρακτηριστικά και τις αντιφάσεις τους, καθώς και η ανάπτυξη των σύγχρονων κοινωνικών αγώνων, είναι για εμάς αφορμές ανάπτυξης κριτικής αλλά και γνωστοποίησης σε όσους αγωνιζόμενους, στην κατά τα άλλα 'κοινωνία της πληροφορίας', τις αγνοούν. Η ανάπτυξη των αναρχικών αντιλήψεων με αφορμή κάθε όξυνση του κοινωνικού πολέμου, είναι επίσης πρωταρχικής σημασίας. Η αναφορά αλλά και η κριτική μας στους αγώνες των καταπιεσμένων, απεγκλωβίζει τις αναρχικές αντιλήψεις από ένα είδος επαναστατικού μικρόκοσμου. Αντιλαμβανόμαστε και θεωρούμε ξεκάθαρα την παρουσία των αναρχικών απόψεων, αναπόσπαστο κομμάτι του κοινωνικού πολέμου που διεξάγουν οι καταπιεσμένοι ενάντια στην κυριαρχία. Η αντίληψη που προωθεί το κράτος αλλά και διάφοροι περισσότερο ή λιγότερο 'ορθόδοξοι' μαρξιστές, ότι από την μια πλευρά υπάρχουν τα οργανωμένα και



χειραγωγημένα κινήματα από αυτούς και από την άλλη κάποιοι 'ακραίοι' και επί της ουσίας 'περιθωριακοί', για εμάς είναι αντίληψη που πρέπει πρώτιστα να χτυπηθεί. Από την άλλη πλευρά το επιδιωκόμενο πεδίο της απεύθυνσης μας, όσον αφορά την ανάπτυξη της επικοινωνίας και του διαλόγου είναι ο λεγόμενος αντιεξουσιαστικός-αναρχικός 'χώρος'. Κατ' αρχήν θέλουμε να τονίσουμε κάποια πράγματα: Δεν αντιλαμβανόμαστε -και δεν θα μπορούσαμε άλλωστε γιατί θα απομακρυνόμαστε ουσιαστικά από την πραγματικότητα- τον 'χώρο' σαν κάτι το συμπαγές και το ομοιογενές. Εμείς τον θεωρούμε σαν μια εξαιρετικά ανοιχτή κοινότητα συντρόφων και συλλογικοτήτων, με βασικές απόψεις για την θεώρηση και την δράση που τους ενώνουν αλλά και πάρα πολλές που τους διαχωρίζουν. Γι' εμάς η παρακαταθήκη που παίζει ιδιαίτερο ρόλο μέσα στο παρόν, δεν είναι η ταύτιση ή η διαφοροποίηση απόψεων μεταξύ όλων αυτών που απαρτίζουν αυτό που θα μπορούσαμε να πούμε 'χώρο', αλλά η συμμετοχή στον κοινωνικό πόλεμο και στην πληθώρα των κοινωνικών συγκρούσεων που έλαβαν χώρα από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Η επιλογή της αντιθεσμικής, αυτοοργανωμένης, εξεγερτικής δράσης, έτσι όπως εκφράστηκε μέσα από κάθε γενικευμένη ή πιο

μερική ανάπτυξη αγώνα, είναι για εμάς η βάση για τη δημιουργία σ' αυτό που ονομάζουμε 'χώρος' αλλά και η βάση για τη συνένωση μας με συντρόφους και συλλογικότητες στα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού, στο παρόν και στο μέλλον. Έχοντας τέλος, την συνείδηση της παρουσίας πληθώρας απόψεων όχι λίγες φορές αλληλοσυγκρουόμενων, μέσα στο 'χώρο', δεν φιλοδοξούμε ψεύτικους εξισωτισμούς και αμβλύνσεις. Δεν μας απασχολεί κάποιου είδους ομοιομορφία και ομογενοποίηση, γιατί δεν μας ενδιαφέρει επίσης καθόλου η απαλοιφή της αυτονομίας και της ιδιαιτερότητας της κάθε προσέγγισης, θεώρησης και πρακτικής. Σ' αυτό που θέλουμε να συμβάλουμε είναι η κριτική προσέγγιση ζωντανών απόψεων και πρακτικών μέσα στον κοινωνικό πόλεμο, έτσι όπως εκφράζονται και πραγματώνονται από συντρόφους, με στόχο να αναδείξουμε τους τυχόν εγκλωβισμούς και την ιδεολογικοποίηση του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα. Αυτή η πρόθεση μας έχει χαρακτήρα και αυτοκριτικής, μιας και θεωρούμε τους εαυτούς μας κομμάτι του 'χώρου' και γι' αυτό το λόγο είναι επιθυμητή κάθε κριτική άποψη από συντρόφους, πάνω στις σκέψεις και θέσεις που εμείς θα εκφράζουμε μέσα από τις σελίδες του περιοδικού.

Πέρα από τις αιτίες έναρξης μιας ακόμα προσπάθειας καθώς και τους πρώτους ιδιαίτερους στόχους της, για μας ένα ζητούμενο που επίσης αναδεικνύεται μέσα από το έντυπο, είναι η απόπειρα ανάλυσης - στο σήμερα αλλά και μέσα από την μελέτη της ιστορίας - αφ' ενός των χαρακτηριστικών και των δομών της κυριαρχίας αλλά και αφ' ετέρου, των κοινωνικών αγώνων και των εξεγερτικών γεγονότων, που αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται καθημερινά, σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Η ανάλυση των δομών του κράτους και του κεφαλαίου, η προσπάθεια κατανόησης της συνολικότητας του χαρακτήρα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, πέρα από το άμεσο βίωμα των καθημερινών εξαναγκασμών που δεχόμαστε σαν καταπιεσμένοι, αποτελεί για εμάς αλλά πιστεύουμε και για κάθε αγωνιζόμενο, όπλο ιδιαίτερης σημασίας για την ανάπτυξη και την γενίκευση του αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Ιδιαίτερα στις σύγχρονες συνθήκες αναδιάρθρωσης σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, από την πλευρά του κράτους και των αφεντικών και τον παγκόσμιο χαρακτήρα που αυτή έχει πάρει, η ανάγκη για την ανάλυση των συνθηκών που αναπτύσσεται η δράση ενάντια στην εξουσία και τους μηχανισμούς της, αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα. Μη αποδεχόμενοι τον εγκλωβισμό της κοινωνικής ανατρεπτικής δράσης σε αφαιρέσεις, όπως 'το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης', προσπαθούμε να αναδείξουμε και να γενικεύσουμε τον αδιαμεσολάβητο χαρακτήρα του εξεγερτικού αγώνα. Για εμάς ο σύγχρονος ρεφορμισμός, έτσι όπως εκφράζεται από τους σοσιαλδημοκράτες διανοούμενους, τους εναπομείναντες μεταλλαγμένους γραφειοκράτες σε ανατολή και δύση, και τους οπαδούς της μαρξιστικής αστικής κοινωνιολογίας, με όλα τα προσώπια που αυτοί φορούν, αποτελεί στυλοβάτη και απαραίτητο σύμμαχο για τους κυρίαρχους. Προσπαθώντας να αποτρέψουν την όποια επαναστατική προοπτική στο σήμερα και όντας οι εκφραστές της καναλιζαρισμένης και ακίνδυνης αντίστασης, που επιθυμεί η εξουσία, για να διατηρεί τις απαραίτητες δημοκρατικές επιφάσεις της, αποτελούν εχθρό για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο.

Αντιλαμβανόμενοι το ρόλο που έχει επωμιστεί το ελληνικό κράτος και τα ελληνικά αφεντικά στην προώθηση της αναδιάρθρωσης των δομών της κυριαρχίας, στο εσωτερικό αλλά και στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων, η διατύπωση ενός αναρχικού-αντρεπικού λόγου, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη της εξεγερτικής δράσης, είναι επίσης μία από τις προθέσεις μας. Γιατί σε αυτές τις συνθήκες και τους ανταγωνισμούς, στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, καθημερινά ζούμε και

συμμετέχουμε. Όλη η τελευταία εικοσαετία χαρακτηρίζεται από την ένταση της αναδιάρθρωσης στον ελλαδικό χώρο, αλλά και το πλήθος ανάπτυξης κοινωνικών αγώνων, που δεν πήραν λίγες φορές ανεξέλεγκτες, εξεγερτικές και συγκρουσιακές εκφάνσεις. Μας ενδιαφέρει να αναλύσουμε την ανάδυση του εξεγερτικού αγώνα εντός και εκτός Ελλάδας και να εντείνουμε την διάχυση του. Στα πλαίσια αυτά, στο βαθμό που μας το επιτρέπουν οι δυνατότητες μας, θα παρουσιάζουμε κείμενα, μεταφράσεις και μπροσούρες, προς αυτή την κατεύθυνση. Φιλοδοξούμε να δώσουμε στο έντυπο ένα τριμηνιαίο περιοδικό χαράκτηρα, με στόχο να προλαβαίνουμε να συλλέγουμε πληροφορίες καθώς και να διατυπώνουμε αναλύσεις και απόψεις, αλλά και να διατηρούμε μια επαφή με την επικαιρότητα.

Φιλοδοξούμε επίσης, μέσα από το έντυπο, το άνοιγμα διαλόγου με συντρόφους πάνω σε απόψεις και εμπειρίες για σύγχρονα αλλά και ιστορικά ζητήματα, στην προοπτική της παγκόσμιας κοινωνικής επανάστασης, που παραμένει πάντα ο απαραίτητος στόχος μας και που προωθούμε παντού και πάντα, σαν αναρχικοί. Έχοντας συνείδηση της μερικότητας μας, βλέπουμε στον κάθε καταπιεσμένο τη δυνατότητα να συμβάλει με το δικό του ιδιαίτερο και πολύτιμο τρόπο, στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Θέλουμε να ενισχύσουμε το άνοιγμα τέτοιων προσπαθειών, μακριά από αφηρημένες κοινότητες και γενικεύσεις που πολλές φορές λειτουργούν με τρόπο εγκλωβιστικό στις κοινωνικές απελευθερωτικές αντιλήψεις και δυναμικές. Μας διέπει μια αγωνία για εξωτερίκευση και επικοινωνία και κατ' επέκταση για τη προώθηση προβληματισμών πάνω στις σύγχρονες συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, αναγνωρίζοντας την αυτοοργανωμένη, αντιεραρχική και με στόχο το σπάσιμο κάθε είδους επιβεβλημένου ρόλου, διαλεκτική ανάπτυξη δράσης από την πλευρά των καταπιεσμένων, σαν την ουσιαστική βάση εκκίνησης του αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Σ' αυτή την κατεύθυνση, αναμένουμε σκέψεις και κριτικές από κάθε αγωνιζόμενο και το άνοιγμα μιας τέτοιας επικοινωνίας, αποτελεί για εμάς ένα δήμα ακόμα, απ' αυτό που ήδη ξεκινάμε.

ΤΟ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟ ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Αντλώντας συμπεράσματα και βλέποντας διαλεκτικά την ιστορία των κοινωνικών συγκρούσεων, οι εξεγέρσεις ήταν τα πρώτα σημάδια, προεπαναστατικών κυρίως περιόδων, οι οποίες εξέφραζαν την δυναμική της σύγκρουσης εμπεριέχοντας τα πρώτα σημάδια από το επαναστατικό πνεύμα της εποχής, κόντρα στις κατεστημένες δομές της κυριαρχίας. Ζώντας, σήμερα, στις σύγχρονες καπιταλιστικές μητροπόλεις του δυτικού κόσμου, θέλουμε να επαναφέρουμε το 'ζήτημα' της εξέγερσης, να εμβαθύνουμε σε αυτό, να επισημάνουμε θεωρητικά την ουσία της εξέγερσης (το πνεύμα, δηλαδή, της καθολικής σύγκρουσης με τις αξίες, τους θεσμούς, τους μηχανισμούς και εν τέλει τον ίδιο τον πολιτισμό της εξουσίας) και πως αυτό προταγματικά γειώνει από τη δική μας αναρχική σκοπιά. Η ίδια ανατρεπτική δυναμική της εξέγερσης και τα χαρακτηριστικά της είναι αυτά που θα επισημανθούν παρακάτω αλλά επίσης και το πως αυτά συνδέονται με την αντιθεσμική δράση και μ' ένα συνολικοποιημένο λόγο, με ζητούμενο το πέρασμα προς την κοινωνική απελευθέρωση.

Το αυθόρμητο, η αυτενέργεια των καταπιεσμένων και η σύγκρουση.

Πολλά πράγματα έχουν ειπωθεί για τη σημασία του αυθόρμητου, μέσα στις κοινωνικές εξεγέρσεις (από κείμενα του Μπακούνιν και άλλων αναρχικών

θεωρητικών, αλλά και κριτικές σε αυτά). Αυτό που θέλουμε να τονίσουμε, στο ζήτημα του αυθόρμητου, είναι ότι δεν υποστηρίζουμε μια ιδεαλιστική άποψη, που λείπει ότι ένα ωραίο πρωί οι καταπιεσμένοι θα βγουν στους δρόμους οπλισμένοι και με τη συνειδητοποιημένη θέληση ν' αλλάξουν τα πράγματα, ούτε, αντίστοιχα, μπορούμε να περιμένουμε 'το μεγάλο βράδυ της επανάστασης'. Αυτό που υποστηρίζουμε είναι ότι το αυθόρμητο είναι η στιγμή εμφάνισης της συγκρουσιακότητας των καταπιεσμένων, σε συνάρτηση με την ήδη προκαθορισμένη διαδικασία παραγωγής του κοινωνικού χρόνου και των εξουσιαστικών - κυρίαρχων θέσεων (κίνηση εμπορίου, παραγωγικός χρόνος - μισθωτή εργασία κτλ.).

Η αυτενέργεια των καταπιεσμένων μέσα στις κοινωνικές εξεγέρσεις είναι μια ζωντανή διαλεκτική διαδικασία, η οποία εκφράζει την σύγκρουση ως τη μοναδική επιλογή στην ήδη οξυμένη κατάσταση του κοινωνικού πολέμου. Αυτό μεταφράζεται ως εξής: α) η καταστροφή ως μια συνολικοποιημένη άρρητη κριτική των καταπιεσμένων στα πεδία των καθημερινών καταναγκασμών, β) η κίνηση προς την καταστροφή, μια αυτοοργανωμένη διαδικασία των καταπιεσμένων, που αρνείται την 'πολιτική' λύση της διαμεσολάβησης των επαγγελματιών 'επαναστατών' και των ειδικών κομμάτων, που θα αναλάβουν να διεκπεραιώσουν τη σύγκρουση με τη κυριαρχία, στο όνομα και για λογαριασμό των εξουσιαζόμενων.

Η σημασία του αντικρατικού αγώνα και της αντιθεσμικής δράσης.

Κοιτάζοντας τα ιστορικά επαναστατικά εγχειρήματα του παρελθόντος και λαμβάνοντας συμπερασματικά 'λάθη' που οδήγησαν στην ήττα των επαναστάσεων, θέλουμε να συμβάλουμε κι εμείς, απ' τη δική μας αναρχική τα σκοπιά, σε ιστορικά ζητήματα, τόσο οργάνωσης αλλά και περιεχομένου, με σκοπό την καθολική σύγκρουση - ρήξη με τον πολιτισμό της εξουσίας. Σκοπός του υπάρχοντος κειμένου δεν είναι να πιάσει τις σύγχρονες εκφάνσεις της κρατικής κυριαρχίας και τη διαδρομή τους ιστορικά (κοινωνικό κράτος, σοσιαλδημοκρατία, νεοφιλελευθερισμός), ούτε άλλο τόσο να απαντήσει στις οικονομίστικες μαρξιστικές απόψεις, -όπου βάσει της παραγωγής (υποδομή), το κράτος (υπερδομή), αποτελεί μια μαριονέτα στα χέρια των αφεντικών μέσα στον καπιταλισμό και από την άλλη ένα απαραίτητο όργανο-μέσο στα χέρια των 'επαναστατών' κατά τη διάρκεια της επανάστασης- αλλά, όπως τονίζουμε και παραπάνω, σκοπός μας είναι η συμβολή σε ιστορικά ζητήματα οργάνωσης και περιεχομένου. Η επιλογή του αντικρατικού αγώνα έχει ιστορικά, από την σκοπιά

των αναρχικών, μια δισυντόνιστη σημασία. Αρχικά, την σύγκρουση με το κράτος, που μέσα στην ιστορία των κοινωνιών η ιστορία του παραμένει αναλλοίωτη και αυτή είναι η πολιτική του θεολογία, η μεταφυσική, δηλαδή αντίληψη του γενικού καλού, που είναι στην ουσία η άρνηση κάθε ατομικής και κοινωνικής αυτονομίας - ελευθερίας. Κατά δεύτερον την σαφή αντίθεση σε απόψεις που προσφέρουν την εγγύηση και το αποτέλεσμα της επαναστατικής κατάστασης, μιλώντας για 'δικτατορία του προλεταριάτου'. Τονίζουμε, ότι η όξυνση της αδιάλλακτης αντικρατικής πάλης στοχεύει στην πλήρη εξαφάνιση κάθε είδους κρατικού μηχανισμού, που αυτό συνεπάγεται τη μη δυνατή - παράλληλα - αναδιοργάνωση του κεφαλαίου. Αυτοί

που μιλούν για 'δικτατορία του προλεταριάτου', εννοούν και αναφέρουν ρητά την ύπαρξη ενδιάμεσου 'προλεταριακού' κράτους. Αυτό που θέλουν να κάνουν, και έκαναν, στην ουσία, σαν ειδικοί 'επαναστάτες' πολιτικά οργανωμένοι σε κόμμα, είναι πολιτική επανάσταση. Εμείς, όμως, μιλάμε για κοινωνική επανάσταση και δε μπορούμε να πιστέψουμε την κλασσική μαρξιστική θέση που θέλει την αυτοαναίρεση της προλεταριακής ηγεσίας και συνάμα την κατάργηση - μαρasmus του κράτους. Εμείς μιλάμε για την καθολική καταστροφή του κράτους και όχι για καταργήσεις, αυτές είναι λέξεις αλλά και όργανα πλήρως επηρεασμένα από φιλοαστικοδημοκρατικές αντιλήψεις. Επομένως δεν τίθεται σε καμία περίπτωση το ζήτημα της επαναστατικής διαχείρισης, ούτε της κρατικής μηχανής, ούτε και της παραγωγικής διαδικασίας (εργατική αυτοδιαχείριση), αλλά καθολικής καταστροφής τους.

Τέλος, για να κλείσουμε αυτό το κείμενο, θέλουμε να μιλήσουμε λίγο για τον αντιθεσμικό χαρακτήρα της αναρχικής δράσης. Αυτό που θέλουμε είναι να κρατήσουμε ζωντανή, την φλόγα της εξέγερσης, την συνολική πραγμάτωση - όπως εμφανίζεται στις εξεγέρσεις - της άρνησης στον εξουσιαστικό κόσμο. Τονίζουμε ότι ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση δε μπορεί να κατακερματιστεί σε ιδιαίτερες διεκδικητικές στιγμές. Είμαστε ξεκάθαρα εναντίον του συνδικαλισμού, τόσο σε ένα επίπεδο περιεχομένου, όσο και σε επίπεδο οργάνωσης. Ο συνδικαλισμός είναι η ενσάρκωση της άρνησης των καταπιεσμένων να ασχοληθούν με την ουσία των προβλημάτων τους (με την ύπαρξη των κεφαλαιοκρατικών δομών) και να περιορισθούν στις ανάγκες, όπως τις ορίζει το κεφάλαιο σε μια διαμεσολαβημένη (από συνδικαλιστές) και κατακερματισμένη και μερικοποιημένη δράση. Δεν βλέπουμε αυτούς τους αγώνες διαχωρισμένα και δε μπορούμε να τους κρίνουμε σαν μικροαστικούς ή οτιδήποτε άλλο, είναι αγώνες σε ένα βαθμό που προκύπτουν από την προβληματική του κεφαλαίου, στο να συνεχίσει να αναπαράγεται με τις αναδιαρθρώσεις σαν σύστημα. Το θέμα, όμως, είναι από 'κει και πέρα τι ενδιαφέρει τον καθένα να προωθήσει. Εδώ είμαστε ξεκάθαροι, θέλουμε να συμβάλλουμε στην εξάπλωση της εξέγερσης, με συνολικό λόγο και πολύμορφη δράση για το άνοιγμα της κοινωνικής επανάστασης. Είμαστε ξεκάθαρα εχθρικοί στη λογική των ειδικών (κόμματα - πρωτοπορίες), που σημαίνει ότι αρνούμαστε την παρεμβατική λογική, ακόμα και με ένα αναρχοσυνδικαλιστικό περιεχόμενο σε αστικοδημοκρατικούς θεσμούς (συνδικάτα, σωματεία κτλ.), λειτουργούμε έξω απ' τους θεσμούς και εναντίον τους, παράλληλα. Μας ενδιαφέρει μια κίνηση με συνολικοποιημένο λόγο και πολύμορφη δράση, με ξεκάθαρα αντιεραρχικά χαρακτηριστικά σε επίπεδο οργάνωσης, αξιοποιώντας, δηλαδή, την πλούσια εμπειρία των κοινωνικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων του παρελθόντος, με σαφή ανατρεπτικό προσδιορισμό, περιεχομένου και οργάνωσης. Το ζητούμενο παραμένει η Παγκόσμια Κοινωνική Επανάσταση και προς αυτή την κατεύθυνση θέλουμε να συμβάλουμε κι εμείς, όπως τονίζουμε και παραπάνω, από αναρχική σκοπιά, για την εξάπλωση της εξεγερτικής φλόγας σε κάθε γωνιά του κοινωνικού πεδίου, ενάντια σε κάθε πτυχή του εξουσιαστικού κόσμου.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

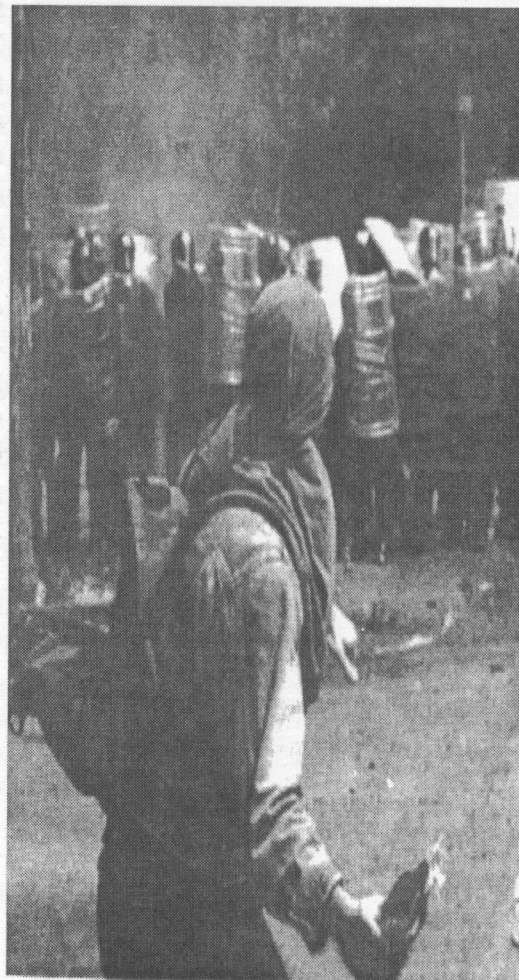
Η επιθυμία για αλλαγή του κόσμου μέχρι τη στιγμή που θα γίνει Βούληση, για το μετασχηματισμό της ύπαρξης του καθένα, παραμένει απλά μια αφαιρετική ιδέα -ένα πολιτικό πρόγραμμα. Η λογική της υποταγής τοποθετεί τον εαυτό της μέσα στη σφαίρα της καθημερινής ζωής, προσφέροντας χιλιάδες λόγους για να αφεθεί η ζωή του καθένα, στην κυριαρχία της επιδίωξης πάνω στη ζωή. Γι' αυτό, δίχως ένα συνειδητό σχέδιο της Εξέγερσης και ένα μετασχηματισμό αυτής της σφαίρας, κάθε προσπάθεια για αλλαγή του κόσμου, βασικά θα παραμένει καλλωπιστική, δίνοντας προσωρινές θεραπείες για έλκη γάγγραινας.

Χωρίς μία σκόπιμη σχεδιοποίηση προς την ελευθερία και την εξέγερση στο εδώ και τώρα, εκατοντάδες αξιόλογα σχέδια (η κατάληψη των εγκαταλελειμμένων χώρων, το μοίρασμα ελεύθερου φαγητού, η δημοσίευση μηνιαίου αναρχικού περιοδικού, το σαμποτάζ, οι πειρατικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί, οι διαδηλώσεις, οι επιθέσεις ενάντια στους θεσμούς της κυριαρχίας) χάνουν το νόημα τους, γίνονται απλές στιγμές αλαλούμ, σε ένα κόσμο που συγχέει και συγχέεται. Είναι η συνειδητή απόφαση για την επανάκτηση της ζωής περιφρονώντας τη σημερινή πραγματικότητα, δίνοντας στις δραστηριότητες ένα επαναστατικό νόημα αφού αυτός είναι ο σύνδεσμος που κάνει διαφορετικές δραστηριότητες μεταξύ τους, να συνιστούν μία εξεγερμένη ζωή. Παίρνοντας μία τέτοια απόφαση, προκαλούμε τους εαυτούς μας να δουν το πώς θα τη σχεδιάσουν και θα την πραγματοποιήσουν πρακτικά, και μια τέτοια πραγματοποίηση δεν είναι απλά ένα ζήτημα, του πώς θα συμμετέχουμε σε μία ποικιλία σχεδιασμένων ενεργειών. Σημαίνει κυρίως, ουσιαστικά να δημιουργούμε τη ζωή μας ως μία τάση προς την ελευθερία και εκεί να θέτουμε το πλαίσιο για τη δράση που αναλαμβάνουμε, τη βάση της ανάλυσης. Επιπλέον, μία τέτοια απόφαση προχωράει την εξέγερση μας, πέρα από το πολιτικό. Η συνειδητή επιθυμία για απόλυτη ελευθερία, απαιτεί ένα μετασχηματισμό του εαυτού μας και των σχέσεων μας, μέσα στο πλαίσιο του επαναστατικού αγώνα. Είναι αναγκαίο να γειώνουμε αυτή την επιθυμία και να μαθαίνουμε να χρησιμοποιούμε όλα εκείνα τα εργαλεία που μπορούμε να τα έχουμε δικά μας και να τα χρησιμοποιούμε ενάντια στη σημερινή ύπαρξη που βασίζεται στην κυριαρχία, πιο συγκεκριμένα να αναλύουμε τον κόσμο και την δράση μέσα σ' αυτόν, να φτιάχνουμε σχέσεις "συγγένειας" και πνεύμα "ανυπόταχτο". Επίσης, είναι αναγκαίο να αναγνωρίζουμε και να αποφεύγουμε όλα εκείνα τα εργαλεία της κοινωνικής αλλαγής, που προσφέρονται από την υφιστάμενη τάξη και που μπορούν μόνο να επαναπροωθήσουν τη λογική της κυριαρχίας και της υποταγής, της διαπραγμάτευσης, της αντιπροσώπευσης, του ιεραποστολισμού, των αιτημάτων, της δημιουργίας των μηντιακών ειδώλων μας κ.τ.λ. Αυτά τα εργαλεία επαναπροωθούν την ιεραρχία, το διαχωρισμό και την εξάρτηση από τη δομή της εξουσίας, άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος που μας προσφέρονται για χρήση μέσα στους αγώνες μας. Όποιος καταφύγει σ' αυτά τα εργαλεία, τότε η εξέγερση και η ελευθερία εκφυλίζονται σε ένα απλό πολιτικό πρόγραμμα. Η ανάλυση που δεν αναδύεται από την επιθυμία του καθενός να επανοικειοποιηθεί τη ζωή στο εδώ και τώρα, τείνει να επαναπροωθήσει τη κυριαρχία γιατί είτε μένει αδάσιμη ή γίνεται μία ιδεολογία, είτε γίνεται η βάση ενός πολιτικού προγράμματος. Ένα μεγάλο μέρος αυτού που περνιέται σήμερα ως κοινωνική ανάλυση, πέφτει στις παραπάνω παγίδες. Μη έχοντας καμία βάση για την κριτική τους, αυτοί που παίρνουν αυτό το δρόμο, τείνουν να υποπέσουν σε ένα ασταμάτητο κύκλο αποδόμησης, που διαρκώς συμπεραίνει πως η κυριαρχία βρίσκεται παντού και

πουθενά, πως η ελευθερία είναι αδύνατη και συνεπώς πρέπει να κάνουμε ότι μπορούμε, είτε μέσο του συμβιβασμού ή των σταδιακών συγκρουσιακών παιχνιδιών, όπως κάνουν οι tutte bianche, που δεν σκοπεύουν να προκαλέσουν τίποτα. Στην πραγματικότητα, κάτι τέτοιο δεν είναι ανάλυση καθόλου, αλλά μία δικαιολογία για την αποφυγή μίας πραγματικής ανάλυσης, άρα και μίας συγκεκριμένης εξέγερσης.

Όμως ο δρόμος της πολιτικής ιδεολογίας και των προγραμμάτων, δεν είναι πια χρήσιμος για το ανατρεπτικό πρόταγμα. Γιατί αυτό το πρόταγμα είναι ο μετασχηματισμός της ύπαρξης, μ' ένα τρόπο που θα καταστρέφει κάθε κυριαρχία και εκμετάλλευση, ένα πρόταγμα που είναι δομικά αντι-πολιτικό. Η ελευθερία, με την πολιτική της έννοια, είτε είναι ένα κενό σύνθημα που σκοπεύει στην νίκη των κυρίαρχων (η αμερικάνικη "ελευθερία" για την οποία μάχεται ο Μπους, βομβαρδίζοντας το Αφγανιστάν και υπογράφοντας για την ενεργοποίηση καταπιεστικών νόμων) ή ένας σκοπός της κυριαρχίας. Η ελευθερία και η κυριαρχία γίνονται ποσοτικές μεταξύ τους, αυξάνοντας η μία, με το να μειώνει την άλλη. Είναι ακριβώς αυτός ο τρόπος σκέψης, που έκανε τον Κροπότκιν να υποστηρίξει την Αντάντ στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και που αποτέλεσε τη βάση για κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο. Όμως εάν η ελευθερία δεν είναι απλά ένα ζήτημα των βαθμίδων της κυριαρχίας -εφόσον τα πιο ευρύχωρα κλουδιά και οι μακρύτερες αλυσίδες δεν σημαίνουν και μεγαλύτερη ελευθερία, αλλά την μεγαλύτερη κινητικότητα μέσα στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης σκλαβιάς στους κυρίαρχους αυτής της τάξης- τότε όλα τα πολιτικά προγράμματα και οι ιδεολογίες γίνονται άχρηστες για το πρόταγμά μας. Αντίθετα, είναι ακριβώς πάνω στους εαυτούς μας και στις επιθυμίες μας που πρέπει να βασιστούμε για μια πιο ποιοτική, διαφορετική ύπαρξη. Το σημείο εκκίνησης για το μετασχηματισμό που ζητάμε είναι η ζωή μας και οι σχέσεις μας. Εδώ ακριβώς ξεκινάμε να υπονομεύουμε την λογική της υποταγής με σκοπό την καταστροφή κάθε κυριαρχίας. Γι' αυτό, οι αναλύσεις μας για τον κόσμο στοχεύουν στο να πετύχουν μια κατανόηση του πώς να συνεχίσουμε τον αγώνα μας μέσα στον κόσμο και να βρούμε σημεία αλληλεγγύης (όπου βλέπουμε τον αγώνα μας στον αγώνα των άλλων), για να εξαπλώσουμε τον αγώνα ενάντια στην κυριαρχία και όχι να φτιάξουμε μια ερμηνεία του κόσμου με τους όρους μιας ιδεολογίας. Η ανάλυση των ενεργειών μας στοχεύει στο να καθορίσει το πόσο χρήσιμες είναι για την επίτευξη των βλέψεών μας και όχι για να προσαρμοστούν σε κάποιο πρόγραμμα.

Αν σκοπός μας είναι ο μετασχηματισμός της ύπαρξης, τότε η ανάπτυξη των σχέσεων 'συγγένειας' δεν είναι μία απλή τακτική μανούδρα. Είναι η προσπάθεια να αναπτυχθούν σχέσεις ελευθερίας μέσα στο πλαίσιο του αγώνα. Οι σχέσεις ελευθερίας αναπτύσσονται μέσω μιας βαθιάς και διαρκώς αυξανόμενης γνώσης των άλλων, των ιδεών τους, των βλέψεών τους, των επιθυμιών τους, των ικανοτήτων και των φυσικών τους κλίσεων. Είναι η γνώση των ομοιοτήτων, όμως είναι κυρίως η γνώση των διαφορών, γιατί είναι ακριβώς πάνω στη διαφορά που ξεκινάει η αληθινά πρακτική γνώση, η γνώση του πότε και πως μπορεί ο καθένας να φέρει σε πέρας τα σχέδιά του και να δημιουργήσει ζωή με κάποιον άλλο ή άλλους. Γι' αυτό το λόγο ανάμεσά μας -



όπως και στις σχέσεις που εναντιωνόμαστε- είναι αναγκαίο να αποφεύγουμε την πρακτική του συμβιβασμού και της διαρκούς αναζήτησης για κάποιο κοινό έδαφος. Οι πρακτικές αυτές αποτελούν πρώτα απ' όλα, τη καρδιά και την ψυχή της δημοκρατικής μορφής της κυριαρχίας που εξουσιάζει σήμερα στον κόσμο και συνεπώς συνιστούν εκφράσεις λογικής της υποταγής που χρειάζεται να τις εξαλείψουμε από τις σχέσεις μας. Οι ψευτο-ενότητες είναι η μεγαλύτερη ζημιά για την ανάπτυξη ενός εξεγερτικού προτάγματος, παρά πραγματικές συγκρούσεις από τις οποίες μπορεί να ανθίσει μια ατομική ευφυΐα και μια δημιουργική φαντασία. Ο συμβιβασμός απ' όπου αναπτύσσονται αυτές οι ψευτο-ενότητες αποτελεί ένα σημάδι της υποταγής του εξεγερτικού προτάγματος στο πολιτικό.

Οι ενότητες που προκύπτουν μέσα από τον συμβιβασμό, στη πραγματικότητα είναι το ακριβώς αντίθετο της 'συγγένειας', εφόσον απορρέουν από μια καταπίεση της γνώσης του ενός και του άλλου. Για το λόγο αυτό απαιτούν τη δημιουργία τυπικών διαδικασιών απόφασης που κρατούν μέσα τους, τους σπόρους μιας γραφειοκρατικής μεθοδολογίας. Όπου υπάρχει πραγματική γνώση των άλλων μαζί με τους οποίους εκτελείται ένα σχέδιο, η τυπική συναίνεση είναι άχρηστη. Η συναίσθηση που έχει ο καθένας για την ατομικότητα του άλλου, δημιουργεί μια βάση όπου απόφαση και δράση δεν χρειάζεται να είναι διαχωρισμένες. Αυτή είναι μία νέα μορφή κοινωνικότητας που μπορεί να υπάρξει στο 'εδώ και τώρα' μέσα στον αγώνα ενάντια στην τάξη της κυριαρχίας, μία μορφή κοινωνικότητας που θεμελιώνεται στη πλήρη απόλαυση της μοναδικότητας του κάθε ατόμου, της εξαισίας διαφοράς που φέρνει ο κάθε ένας από εμάς μέσα του.

Πάνω στη βάση αυτών των σχέσεων "συγγένειας", μπορούν να αναπτυχθούν πραγματικά σχέδια που να καθρεφτίζουν τις επιθυμίες και τους σκοπούς των ατόμων που συμμετέχουν σε αυτά, δηλαδή κάτι περισσότερο από την υποχρέωση ή το συναίσθημα πως ο καθένας πρέπει κάτι να κάνει. Είτε αυτό το σχέδιο είναι μια κατάληψη, το μοίρασμα ελεύθερου φαγητού, μια ενέργεια σαμποτάζ, ένας πειρατικός ραδιοσταθμός, ένα περιοδικό, μια διαδήλωση ή μια επίθεση ενάντια σε κάποιο θεσμό της κυριαρχίας, δεν θα θεωρείται ως μια πολιτική υποχρέωση, αλλά ως μέρος της ζωής που παλεύει κάποιος να δημιουργήσει, το άνθισμα της αυτοκαθορισμένης ύπαρξης του καθένα.

Είναι τότε και μόνο τότε, που αναπτύσσεται η ανατρεπτική και εξεγερτική δυναμική του καθένα. Αν η χαρά και η αναζήτηση, και μια όμορφη και αδάμαστη ύπαρξη, είναι αυτό που επιθυμούμε, τότε πρέπει να προσπαθήσουμε να την φτιάξουμε στο εδώ και τώρα, μέσα στην εξεγερτική περιφρόνηση ενάντια σε κάθε κυριαρχία, εξαλείφοντας τη λογική της υποταγής από τη ζωή μας, τις σχέσεις μας και τον επαναστατικό αγώνα μας, για την καταστροφή της πολιτικής και τη δημιουργία ζωής δίχως μέτρο...

*Το παραπάνω κείμενο είναι μεταφρασμένο από το αμερικάνικο αναρχικό περιοδικό **Willful Disobedience** τεύχος 12. Μπορεί να το βρει κανείς, στην ιστοσελίδα του επίσης αμερικάνικου αναρχικού περιοδικού **Killing King Abacus** (http://www.geocities.com/kk_abacus/).*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟ ΣΤΟ ΑΤΟΜΟ

Προς μία Αναρχική κατανόηση της τάξης.

Οι κοινωνικές σχέσεις της τάξης και της εκμετάλλευσης δεν είναι απλές. Οι εργατίστικες αντιλήψεις, οι οποίες βασίζονται στην ιδέα μίας αντικειμενικά επαναστατικής τάξης που ορίζεται με τους όρους της σχέσης της με τα μέσα παραγωγής, αγνοούν τη μάζα όλων εκείνων που παγκόσμια οι ζωές τους είναι κλεμμένες από την σημερινή κοινωνική τάξη χωρίς να βρίσκουν καμία θέση στον παραγωγικό μηχανισμό της. Γι' αυτό οι αντιλήψεις αυτές καταλήγουν να παρουσιάζουν μία στενή και απλουστευτική κατανόηση της εκμετάλλευσης και του Επαναστατικού μετασχηματισμού. Με σκοπό να διεξάγουμε έναν Επαναστατικό αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση, πρέπει να αναπτύξουμε μία κατανόηση της τάξης όπως υπάρχει ενεργά στον κόσμο, χωρίς να ψάχνουμε καμία εγγύηση.

Από τη βάση της, η ταξική κοινωνία είναι αυτή όπου μέσα της υπάρχουν αυτοί που κυριαρχούν και αυτοί που κυριαρχούνται, αυτοί που εκμεταλλεύονται και αυτοί που είναι εκμεταλλεζόμενοι. Μία τέτοια κοινωνική τάξη μπόρεσε να εμφανιστεί μόνο όταν οι άνθρωποι έχασαν την ικανότητα να καθορίζουν τις συνθήκες της ύπαρξης τους. Γι' αυτό, η ουσιαστική ποιότητα που μοιράζονται οι εκμεταλλεζόμενοι είναι η στέρηση τους, η απώλεια της ικανότητας να αποφασίζουν και να φέρουν σε πέρας τις βασικές αποφάσεις για το πώς θα ζουν.

Η κυρίαρχη τάξη ορίζεται με τους όρους του δικού της σχεδίου για συσσώρευση εξουσίας και πλούτου. Αν και υπάρχουν σημαντικές συγκρούσεις στο εσωτερικό της, για συγκεκριμένα συμφέροντα και πραγματικός ανταγωνισμός για τον έλεγχο πηγών και περιοχών, αυτό το σχέδιο συνολικά σκοπεύει στον έλεγχο του κοινωνικού πλούτου και της εξουσίας της ζωής και των σχέσεων κάθε ζωντανού όντος, δίχως να δίνει σ' αυτή τη τάξη ένα ενιαίο θετικό σχέδιο (για τον εαυτό της Σ.τ.μ.).

Η εκμεταλλεζόμενη τάξη, δεν έχει κάποιο θετικό σχέδιο που να την ορίζει. Αντί να ορίζεται σύμφωνα με το τι κάνει, ορίζεται σύμφωνα με αυτό που παίρνεται από αυτήν. Ξεριζωμένοι από τους τρόπους ύπαρξης που γνώριζαν και είχαν δημιουργήσει με τους συντρόφους τους, η μόνη ικανότητα που έχει απομείνει στους ανθρώπους που συναποτελούν αυτή την ετερογενή τάξη είναι αυτή που προσφέρει το Κεφάλαιο και το Κράτος -η κοινότητα της εργασίας και της εμπορευματικής ανταλλαγής διακοσμημένη με κάθε εθνικιστική, θρησκευτική, εθνική, φυλετική, ή υποπολιτιστική κατασκευή μέσω της οποίας η κυρίαρχη τάξη δημιουργεί ταυτότητες για να καναλιζάρει την ατομικότητα και την εξέγερση. Η αντίληψη μίας θετικής προλεταριακής ταυτότητας, ενός ενιαίου, μοναδικού, θετικού προλεταριακού σχεδίου δεν έχει καμία βάση στην πραγματικότητα, εφ' όσον αυτό που ορίζει ως προλετάριο κάποιον είναι μέσω αυτού που του έχει κλαπεί, από το ότι έχει μετατραπεί σε μία μαριονέτα στα χέρια των κυρίαρχων.

Η εργατίστικη αντίληψη του Προλεταριακού σχεδίου έχει τις ρίζες της στις Επαναστατικές θεωρίες της Ευρώπης και των Η.Π.Α (πιο συγκεκριμένα μαρξιστικές και συνδικαλιστικές θεωρίες). Στα τέλη του 19ου αιώνα, στη Δυτική Ευρώπη και στις Η.Π.Α. (στα Ανατολικά τους αρχικά) η βιομηχανοποίηση προχωρούσε βαθιά και η κυρίαρχη ιδεολογία της προόδου, εξίσωνε την τεχνολογική ανάπτυξη με την Κοινωνική απελευθέρωση. Αυτή η ιδεολογία εκφράστηκε μέσα στην Επαναστατική θεωρία, ως η ιδέα πως η βιομηχανική εργατική τάξη ήταν αντικειμενικά Επαναστατική, επειδή βρισκόταν στη θέση να πάρει τα μέσα παραγωγής που αναπτύσσονται μέσα στον Καπιταλισμό (τα οποία, ως προϊόντα της προόδου θεωρούνταν εκ φύσεως απελευθερωτικά) και να τα βάλλουν στην

υπηρεσία της Ανθρώπινης Κοινότητας. Αγνοώντας το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου (μαζί και ένα σημαντικό ποσοστό των εκμεταλλευόμενων στις βιομηχανικές περιοχές), οι επαναστάτες θεωρητικοί έφθασαν στη δυνατότητα να εφεύρουν ένα θετικό σχέδιο για το Προλεταριάτο, μία αντικειμενική Ιστορική αποστολή. Το ότι ήταν θεμελιωμένη στην αστική ιδεολογία αγνοήθηκε. Κατά τη γνώμη μας, οι Λουδίτες είχαν μία πολύ πιο καθαρή προοπτική, αναγνωρίζοντας πως η βιομηχανοποίηση ήταν ένα ακόμα εργαλείο των αφεντικών για να τους αποστερήσουν από τη ζωή. Έχοντας επαρκείς λόγους, επιτέθηκαν στις μηχανές της μαζικής παραγωγής.

Η διαδικασία της αποστέρησης κράτησε πολύ πριν ολοκληρωθεί στη Δύση (αν και φυσικά είναι μια διαδικασία που συνεχίζεται σε κάθε εποχή, ακόμα και τώρα), όμως σε μεγάλο μέρος του Νότου του πλανήτη, βρίσκεται ακόμα στα πρώτα της στάδια. Από τη στιγμή που ξεκίνησε αυτή η διαδικασία στη Δύση, έχουν συμβεί σημαντικές αλλαγές στη λειτουργία του παραγωγικού μηχανισμού. Οι ειδικευμένες εργοστασιακές θέσεις εξαφανίστηκαν, και αυτό που χρειάζεται τώρα



από έναν εργάτη είναι η ευελιξία, η ικανότητα του να προσαρμόζεται -με άλλα λόγια- η ικανότητα να είναι ανταλλάξιμο γρανάζι στη μηχανή του κεφαλαίου. Επιπλέον, τα εργοστάσια τείνουν στο να χρειάζονται πολύ λιγότερους εργάτες για να βγάσουν την παραγωγική διαδικασία, λόγω των εξελίξεων στη τεχνολογία και των τεχνικών διαχείρισης που έχουν επιτρέψει μια μεγαλύτερη αποκέντρωση στην παραγωγική διαδικασία, αλλά και εξαιτίας της αυξανόμενης μορφής εργασίας που έχει να κάνει με την συντήρηση και την παρακολούθηση των μηχανών.

Σε ένα πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει πως όλοι μας, σαν άτομα, είμαστε καταναλωσμοί για

την παραγωγική διαδικασία επειδή είμαστε όλοι μας προς αντικατάσταση (αυτός ο περίφημος καπιταλιστικός εξισωτισμός στον οποίο όλοι μας ισοδυναμούμε με το μηδέν). Στον 'πρώτο' κόσμο, το γεγονός αυτό, έσπρωξε μεγάλους αριθμούς εκμεταλλευόμενων σε περισσότερη προσωρινές θέσεις: εργάσιμη ημέρα, προσωρινή εργασία, δουλειές στον τομέα υπηρεσιών, χρόνια ανεργία, μαύρη αγορά και άλλες μορφές παρανομίας, έλλειψη κατοικίας και φυλακή. Η σταθερή δουλειά με την εγγύηση μιας σταθερής ζωής (ακόμα και αν η ζωή αυτή δεν σου ανήκει) έδωσε τη θέση της σε μια απώλεια εγγυήσεων όπου οι ψευδαισθήσεις που προσφέρονταν από ένα ευκατάστατο καταναλωτισμό, δεν μπορούν πια να κρύψουν πως η ζωή στον καπιταλισμό διώνεται συνεχώς στο χείλος της καταστροφής.

Στο 'τρίτο' κόσμο, λαοί που ήταν ικανοί να δημιουργήσουν την ύπαρξη τους, αν και δύσκολα κάποιες φορές, βρήκαν τη γη και τα άλλα μέσα που χρησιμοποιούσαν να γίνονται μηχανές του Κεφαλαίου καταλαμβάνοντας τα σπίτια

τους και διαλύοντας κάθε δυνατότητα να συνεχίσουν να ζούνε άμεσα από την δραστηριότητα τους. Ξεριζωμένοι από τη ζωή και τη γη τους, αναγκάστηκαν να μετακινηθούν στις πόλεις όπου υπάρχει λίγη εργασία γι' αυτούς. Γύρω από αυτές τις πόλεις αναπτύσσονται παραγκουπόλεις, συχνά με πληθυσμούς μεγαλύτερους από αυτούς των πόλεων. Χωρίς καμία δυνατότητα για σταθερή εργασία, οι κάτοικοι αυτών των παραγκουπόλεων, τείνουν να σχηματίσουν μια μαύρη αγορά οικονομίας για να επιδιώσουν, όμως και αυτός ο τρόπος υπηρετεί τα συμφέροντα του Κεφαλαίου. Κάποιοι άλλοι, μέσα στην απελπισία, επιλέγουν την μετανάστευση, ρισκάροντας την φυλάκιση τους σε στρατόπεδα προσφύγων και σε κέντρα για μη -εγγεγραμμένους ξένους-, με την ελπίδα του να βελτιώσουν την κατάσταση τους.

Μαζί με την αποστέρηση, την προσωρινότητα και την καταναλωσιμότητα, έχουμε τα κοινά χαρακτηριστικά που κάνουν την εκμεταλλευόμενη τάξη παγκόσμια. Αν, από τη μεριά αυτό σημαίνει πως ο πολιτισμός του εμπορεύματος, δημιουργεί στα σωθικά του μια τάξη βαρβάρων που πραγματικά δεν έχουν τίποτα να χάσουν με το να τον ανατρέψουν (και όχι με τους τρόπους που φαντάζονται οι παλιοί εργατιστές ιδεολόγοι), από την άλλη μεριά, αυτά τα χαρακτηριστικά δεν παρέχουν από μόνα τους καμία βάση για ένα θετικό σχέδιο μετασχηματισμού της ζωής. Η οργή που προκαλείται από τις άθλιες συνθήκες ζωής που επιβάλλει αυτή η κοινωνία, μπορεί εύκολα να καναλιζαριστεί μέσα σε σχέδια που εξυπηρετούν την κυρίαρχη τάξη ή το λιγότερο, τα συμφέροντα του ενός ή του άλλου κυρίαρχου. Τα παραδείγματα των συνθηκών των τελευταίων δεκαετιών, όπου η οργή των εκμεταλλευόμενων μετατράπηκε σε πλήρη εθνικιστικά, ρατσιστικά ή θρησκευτικά σχέδια-πλαίσια που απλά, δοθήσαν την κυριαρχία να επαναπροωθηθεί. Η δυνατότητα του να τερματίσει η σύγχρονη κοινωνική τάξη είναι το ίδιο μεγάλη όσο ήταν πάντα, όμως η πίστη στον αναπόφευκτο ερχομό της, δεν μπορεί να προσποιείται ότι έχει πια μια αντικειμενική βάση.

Όμως με σκοπό να κατανοήσουμε πραγματικά το Επαναστατικό σχέδιο και να ξεκινήσουμε το σχεδιασμό για το πώς θα το εκπληρώσουμε (και για να αναπτύξουμε μια ανάλυση του πως η κυρίαρχη τάξη προσπαθεί να εκτρέψει την ζωή αυτών που εκμεταλλεύεται μέσα στα δικά της πλαίσια), είναι αναγκαίο να καταλάβουμε πως η εκμετάλλευση δεν εμφανίζεται αποκλειστικά με τους όρους παραγωγής του πλούτου, αλλά επίσης με τους όρους αναπαραγωγής των κοινωνικών σχέσεων. Άσχετα με τη θέση που έχει ο κάθε προλετάριος μέσα στο παραγωγικό μηχανισμό, είναι υπέρ των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης το ότι ο καθένας πρέπει να έχει ένα ρόλο, μια κοινωνική ταυτότητα που υπηρετεί την αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων. Η φυλή, το φύλο, η εθνικότητα, η θρησκεία, η σεξουαλική προτίμηση, η υποκουλτούρα, όλα αυτά -που ίσως κατοπτρίζουν πραγματικές διαφορές- είναι κοινωνικές κατασκευές για το καναλιζάρισμα αυτών των διαφορών σε χρήσιμους ρόλους για τη διατήρηση της υφιστάμενης κοινωνικής τάξης. Στις πιο ανεπτυγμένες περιοχές της σημερινής κοινωνίας όπου η αγορά ορίζει τις περισσότερες σχέσεις, οι ταυτότητες φτάνουν να ορίζονται με τους όρους των εμπορευμάτων που τις συμβολίζουν, και η ανταλλαξιμότητα είναι ο κανόνας της ημέρας για την κοινωνική αναπαραγωγή όπως ακριβώς και στην οικονομική παραγωγή. Είναι ακριβώς επειδή η ταυτότητα είναι μια κοινωνική κατασκευή και ένα αυξανόμενο σε πωλήσεις εμπόρευμα, ο λόγος που πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά από τους Επαναστάτες, να αναλυθεί προσεκτικά στη πολυπλοκότητα του με σκοπό να κινηθούμε πέρα από αυτές τις κατηγορίες (και αυτές που η κοινωνία αυτή ορίζει ως φυλή, γένος, εθνικότητα) προς το σημείο που οι διαφορές μας θα είναι αντανάκλαση του καθενός ως μοναδικού ατόμου.

Επειδή δεν υπάρχει κάποιο κοινό θετικό σχέδιο που να βρίσκεται στην κατάσταση μας ως προλετάριοι -ως εκμεταλλεζόμενοι και αποστερημένοι- το σχέδιο μας πρέπει να είναι ο αγώνας για την καταστροφή της προλεταριακής μας κατάστασης, για να δάλουμε ένα τέλος στη στέρηση μας. Η ουσία αυτού που έχουμε χάσει δεν είναι ο έλεγχος στα μέσα παραγωγής ή στον υλικό πλούτο, είναι η ίδια η ζωή μας, η ικανότητα μας να δημιουργούμε την ύπαρξη μας με τους όρους των δικών μας αναγκών και επιθυμιών. Γι' αυτό, ο αγώνας μας βρίσκει το χώρο του παντού, σε όλες τις εποχές. Σκοπός μας είναι να καταστρέψουμε όλα όσα μας κρατάνε μακριά από τη ζωή μας: το Κεφάλαιο, το Κράτος, τη βιομηχανική και μεταβιομηχανική τεχνολογία, την εργασία, τη θυσία, την ιδεολογία, κάθε οργάνωση που προσπαθεί να σφετεριστεί τον αγώνα μας, με λίγα λόγια, όλα τα συστήματα ελέγχου.

Μέσα στη διαδικασία της συνέχισης αυτού του αγώνα -έξω και ενάντια από κάθε φορμαλισμό και θεσμοποίηση -ξεκινάμε να αναπτύξουμε νέους τρόπους σχέσεων, βασισμένων στην αυτοοργάνωση, σε έναν κοινοτισμό βασισμένο στις μοναδικές διαφορές που ορίζουν τον καθένα από εμάς ως άτομα, όπου η ελευθερία του ενός επεκτείνεται με την ελευθερία του άλλου. Εδώ είναι, στην εξέγερση ενάντια στην προλεταριακή μας κατάσταση, που βρίσκουμε το κοινό θετικό σχέδιο που είναι διαφορετικό για τον καθένα από εμάς: τον Συλλογικό αγώνα για την πραγμάτωση του ατόμου.

*Το παραπάνω κείμενο είναι μεταφρασμένο από το αμερικάνικο αναρχικό περιοδικό **Willful Disobedience** τεύχος 12. Υπάρχει στην ιστοσελίδα του αμερικάνικου αναρχικού περιοδικού **Killing King Abacus** (http://www.geocities.com/kk_abacus/).*

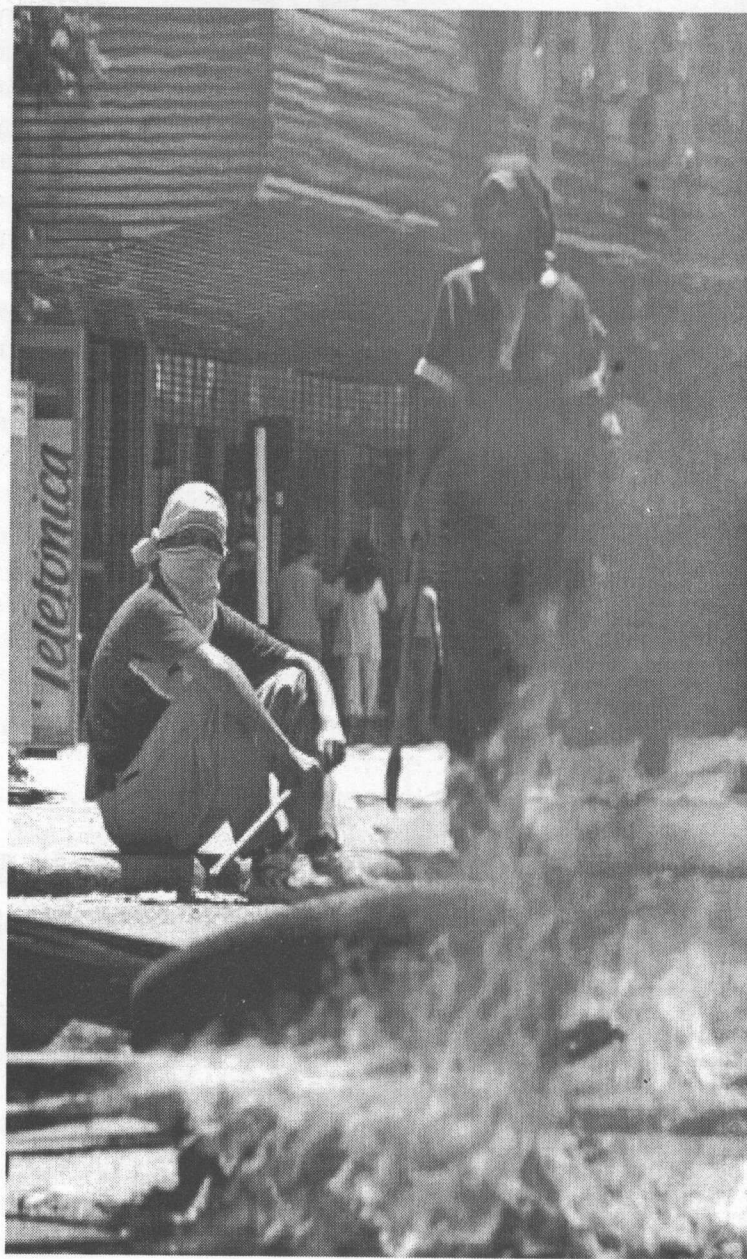
Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΑΙ Η ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ.

“Είσαστε λοιπόν τυφλοί και κουφοί; Δεν έχετε ούτε μάτια, ούτε αυτιά για να καταλάβετε αυτό που αναπτύσσεται γύρω σας; Όχι, κύριοι, το επαναστατικό πνεύμα δεν νικήθηκε. Η πρώτη του εμφάνιση συντάραξε ολόκληρο τον κόσμο συθέμελα, αλλά μετά αναδιπλώθηκε μονάχα στον εαυτό του, κλείστηκε μονάχα στον εαυτό του, ώστε σύντομα, ξανά, να εμφανιστεί σαν η καταφατική και δημιουργική αρχή, και σκάδει τώρα κάτω από τη γη σαν ένας τυφλοπόντικας, σύμφωνα με την έκφραση του Χέγκελ.”

M. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Η δυναμική της κοινωνικής εξέγερσης στην αργεντινή τις τελευταίες μέρες του 2001 αλλά και η διατήρηση της συγκρουσιακής διάθεσης και της δημιουργίας εξεγερτικών γεγονότων, μέχρι σήμερα, από την πλευρά των αργεντινών καταπιεσμένων, διεγείρει αναμφισβήτητα τον προβληματισμό γύρω από την εκδήλωση της επαναστατικής αλληλεγγύης για όλους τους αναρχικούς επαναστάτες, αλλά και κατ' επέκταση για όλους τους καταπιεσμένους. Οι οξύνσεις του κοινωνικού πολέμου που μαίνεται ούτως ή άλλως καθημερινά σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης και πολύ περισσότερο ένα γεγονός όπως μια κοινωνική εξέγερση,

συμβάλλουν όσο τίποτα άλλο στην αποκαθήλωση των ειδώλων που φτιάχνει η κυρίαρχη ιδεολογία για να προστατεύει τον εαυτό της. Είδωλα που πολλές φορές ενστερνίζονται, σαν γνήσια παιδιά αυτού του κόσμου, και οι επαναστάτες. Η αναπαραγωγή μιας φορμαλιστικής κριτικής γύρω από εκφάνσεις και τα χαρακτηριστικά που παίρνουν οι μικρές και μεγάλες γιορτές ανταρσίας, που δημιουργούν οι καταπιεσμένοι όταν εξεγείρονται, περισσότερο προσεγγίζει μια ιδεολογικοποιημένη αντίληψη γύρω από τον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα. Η ιδεολογία, είναι μια στατικοποιημένη και αντιδιαλεκτική προσέγγιση του κοινωνικού πολέμου και της απελευθερωτικής δράσης. Είναι μια ψεύτικη συνείδηση που επιβάλλεται και σε καμιά περίπτωση δεν προωθεί την αντιεξουσιαστική δράση, γιατί αφ' ενός αποτελεί προϊόν του εξουσιαστικού κόσμου και της ηθικής του και αφ' ετέρου πάντα ήταν όπλο χειραγώγησης για το κράτος και τις εκάστοτε κυρίαρχες κλάσεις. Η ανεξέλεγκτη, αδιαμεσολάβητη και ως εκ τούτου μη χειραγωγήσιμη δράση των εξεγερμένων δεν έπαψε και ούτε θα πάψει να αρνείται έμπρακτα κάθε ντετερμινισμό και τελεολογική αντίληψη. Ο ιστορικισμός, από τη μία, και η εξωιστορική φαινομενικότητα της παντοδυναμίας, που πλασάρει η κυριαρχία για τον εαυτό της, από την άλλη, είναι αλληλοσυμπληρωμένα κομμάτια στο παζλ της εξουσιαστικής ιδεολογίας. Αυτό το κείμενο δεν έχει στόχο να μυθοποιήσει όλα αυτά που συμβαίνουν στα ανοιχτά μέτωπα του ανταγωνισμού στην αργεντινή, αλλά και σε κάθε σημείο που συντελείται η σύγκρουση μεταξύ των εξεγερμένων και της διττής κυριαρχίας κρατών και αφεντικών. Και να ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο, τα ίδια τα γεγονότα δεν του το επιτρέπουν. Στόχος του είναι να αναδείξει τη σύγχρονη διαλεκτική της εξέγερσης μέσα από την ακανθώδη και αντιφατική της πορεία, στον αντίποδα της επιδιωκόμενης μεταμοντέρνας αφασίας.



I. 'Το τέλος της ιστορίας', το 'τέλος' του κοινωνικού πολέμου ως ιδεολογική κατασκευή της κυριαρχίας και η σύγχρονη διαλεκτική της εξέγερσης.

Η πτώση της Ε.Σ.Σ.Δ. και των δορυφόρων της, αποτέλεσαν σημείο έναρξης για την ενοποίηση της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι ψευδοδιαχωρισμοί έπεσαν, το γραφειοκρατικό μοντέλο διαχείρισης του κρατικού καπιταλισμού ευθυγραμμίστηκε και προσαρμόστηκε στο ευέλικτο μοντέλο της ελεύθερης αγοράς, διατηρώντας στο ακέραιο, φυσικά, κάθε τι το αποτελεσματικό για την καταπίεση και την

εκμετάλλευση των εκεί υπηκόων, από τον παλιό και ξεπερασμένο σοβιετικό κρατισμό. Οι παλιοί γραφειοκράτες και κρατιστές, έγιναν μαφιόζοι καπιταλιστές ή 'δημοκράτες πολιτικοί', λάτρεις του κοινοβουλευτικού πλουραλισμού, φιλοευρωπαϊστές αλλά και εθνικιστές, χωρίς να ξεχνάμε τις φορές που τα συνδύασαν όλα αυτά μαζί. Βέβαια οι ψευδαισθήσεις για το αν η Σοβιετική Ένωση αποτελούσε ένα αντίπαλο δέος, στο δυτικό καπιταλισμό, έχουν τελειώσει από την περίοδο του μεσοπολέμου. Όπως έλεγε και ο Κροπότκιν για τους μπολσεβίκους 'μας έδειξαν πώς δεν πρέπει να γίνεται επανάσταση'. Η διατήρηση των όποιων ψευδαισθήσεων αποτέλεσε αποκλειστικότητα των σταλινικών και λενινιστικών γκρουπών και των επιδοτούμενων κομμουνιστικών κομμάτων. Πράγμα αναμενόμενο γιατί ο ρόλος όλων αυτών των φρουρών της εξουσιαστικής τάξης, είναι δεδομένος και διαφαίνεται μέσα από την καταστολή και τη χειραγώγηση κοινωνικών εξεγέρσεων και αγώνων που πνίγηκαν στο αίμα. Η ιστορία άλλωστε, τους έχει κατατάξει με την πλευρά του κράτους και των αφεντικών και η δράση τους στο παρόν, στο πλευρό της αντεπανάστασης. Όμως η προαναφερόμενη ενοποίηση των υποτιθέμενων αντιθέτων πόλων της κυριαρχίας, πέρα από την 'αξιοποίηση' τέτοιου είδους ψευδαισθήσεων, δημιούργησε ένα σύγχρονο πλέγμα δομών, σχέσεων και συνεργασίας για τα κράτη και τους καπιταλιστές και αναβάθμισε παγκόσμια την κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία, εντατικοποιώντας την αναδιωρθρωτική πορεία, που συντελείται την τελευταία περίπου εικοσαετία. Η απαραίτητη για τη διαιώνιση της εξουσίας σε παγκόσμιο επίπεδο, παραγωγή ιδεολογίας, δεν θα μπορούσε να λείπει από τις προτεραιότητες κράτους και καπιταλιστών. Μέσα λοιπόν από την ψευδοαντίθεση¹ -όσον αφορά πάντα, την εκατέρωθεν εκμετάλλευση και καταπίεση στους υπηκόους τους- μεταξύ δυτικού καπιταλιστικού κόσμου και ανατολικού κρατικού καπιταλισμού, δρέθηκε το πρώτο πάτημα για τη διαμόρφωση του ιδεολογικού ψεύδους που θα άκουγε στο όνομα 'τέλος της ιστορίας'. Αστοί πολιτικοί, πανεπιστημιακοί 'ειδήμονες' και οι κάθε είδους μεταμοντέρνοι παπάδες του αστικού επιστημονισμού, συνεπαρμένοι από το τέλος του ψυχρού πολέμου και τη 'νίκη' της καπιταλιστικής δύσης, διακήρυξαν την παντοδυναμία της κρατικής και καπιταλιστικής κυριαρχίας όχι εις βάρος μόνο των καταπιεσμένων σε 'ανατολή' και 'δύση' αλλά και την έπαρση που η εξουσιαστική αλαζονεία, γεννάει ενάντια στη διαλεκτική, βάσει της οποίας διαμορφώνεται η ιστορία. Δυστυχώς για όλα αυτά τα θλιβερά υποκείμενα που σαπίζουν από την ανία των πανεπιστημιακών εδρών τους και από την απουσία κάθε αξιοπρέπειας που τους επιβάλλει η δουλικότητα στους παχουλούς μισθούς τους, η 'θεά της εξέγερσης. Αυτή η μάνα όλης της ελευθερίας, η παράδοση της ανταρσίας, αποτελεί την απαραίτητη ιστορική προϋπόθεση για την πραγμάτωση κάθε μιας χωριστά και όλων των ελευθεριών' που έλεγε και ο Μπακούνιν, τους επιφύλασσε εκπλήξεις. Αυτοί που έβλεπαν τη διαμόρφωση της ιστορίας στα υπουργεία εξωτερικών και στους ψυχροπολεμικούς συσχετισμούς δυνάμεων, δεν έβλεπαν ότι η ιστορία ήταν η μάνα σε δύο τόσο διαφορετικά, φαινομενικά πάντα, γεγονότα: την εξέγερση της ουγγαρίας το '56 και την εξέγερση του μάη του '68 στα οδοφράγματα του Παρισιού. Πόσα θα μπορούσαν να αναφερθούν άλλωστε για τις εξεγέρσεις τόσο στο πάλε ποτέ ανατολικό, όσο και στο δυτικό μπλοκ κυριαρχίας. Αυτό που έμεινε όμως είναι πως η σύγχρονη κυριαρχία κράτους και αφεντικών, επιδεικνύει αυτάρεσκα τα λάφυρα της, από τις λεηλασίες των ζώων των καταπιεσμένων σε όλο τον πλανήτη, προσπαθώντας να μας πείσει πως η ιστορία τράβηξε χειρόφρενο. Los Angeles, Chiapas, Εκουαδόρ, Αλβανικός Νότος, Αλγερία, Παλαιστίνη, Αργεντινή, για κάποιους μπορεί να αποτελούν κάποιες απέλπιδες εκρήξεις των κολασμένων ή καλύτερα, κάποιες εκκρεμότητες προς διευθέτηση, στο δρόμο για την επιδιωκόμενη καπιταλιστική ευημερία και την

σοσιαλδημοκρατική της εκδοχή, την εκδοχή της δημοκρατικής συμμετοχής στην 'κοινωνία των πολιτών'. Για άλλους μπορεί να αποτελούν τριτοκοσμικές εξεγέρσεις καταδικασμένες στο να κερδίσουν πενιχρά δημοκρατικά δικαιώματα. Για εμάς τους αναρχικούς, είναι στιγμές του κοινωνικού πολέμου, που αναδεικνύουν την πανταχού παρούσα διαλεκτική της εξέγερσης. Είναι στιγμές του κοινωνικού πολέμου που ρίχνουν από το βάθρο τους όλους τους φενακισμούς, του εξουσιαστικού κόσμου. Η μοναδική έμπρακτη αλληλεγγύη μας είναι η όξυνση του κοινωνικού πολέμου ενάντια στην κυριαρχία του κράτους και των αφεντικών, εδώ που ζούμε, μέσα από την γενίκευση του εξεγερτικού αγώνα με κάθε αφορμή, σε κάθε κοινωνική σύγκρουση.

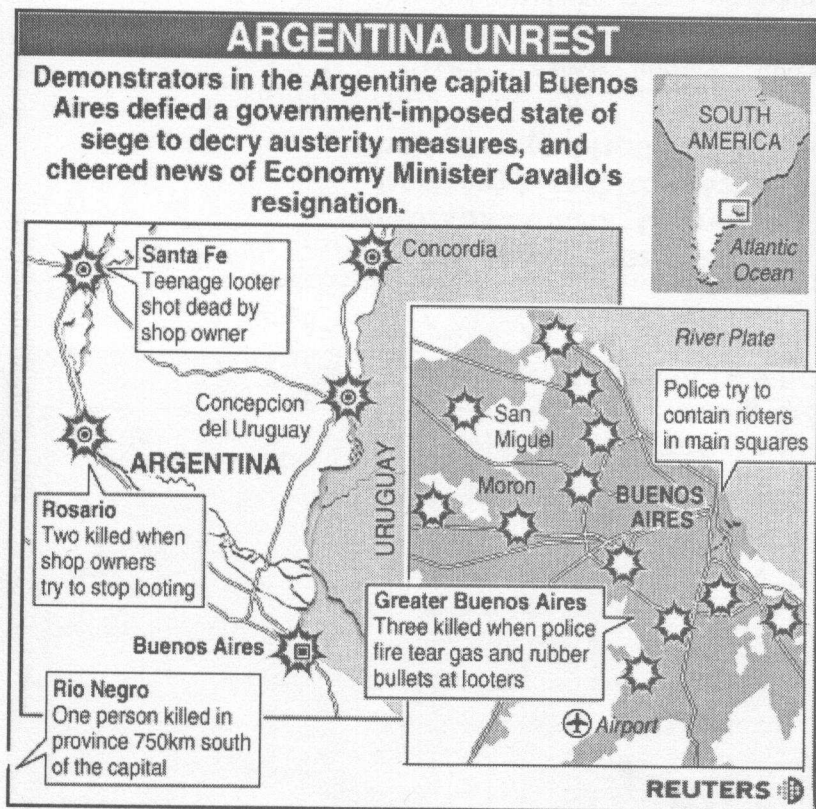
II. Η πανταχού παρούσα εξέγερση και ο ιδεολογικός φορμαλισμός στο 'επαναστατικό στρατόπεδο'. Η αριστερά, η αντιπολιτευτική καρικατούρα, η θεσμική διαμεσολάβηση, ο πασιφισμός και οι απολογητές του.

Αν και από το 1990 έως και το 2001 συνέβησαν ανά τον πλανήτη πλήθος κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγέρσεων και άπειρες στιγμές όξυνσης του κοινωνικού πολέμου, πάρα πολλοί αγωνιζόμενοι δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν ότι οι καταπιεσμένοι, φυσικά όχι όλοι αλλά ένα σεβαστό κομμάτι τους, δεν έχουν υποταχτεί στο διευρυμένο συναινετικό σχέδιο της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Η μητροπολιτική εξέγερση του Los Angeles το 1992, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και τις ιδιαίτερες βαρύτητές της, άνοιξε ένα κύκλο αντίστασης και εξέγερσης, που αναμφισβήτητα δεν έχει κλείσει και που με τη σειρά της, αποτελεί άλλο ένα σημείο επίθεσης στις εξουσιαστικές επιλογές, από την πλευρά των καταπιεσμένων. Οι καιροί αλλάζουν και τα γεγονότα προσπερνούν κάθε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Οι καταπιεσμένοι δημιουργούν πλήθος κοινωνικών αγώνων και έμπρακτα σπάνε τον επίπλαστο γυάλινο τοίχο της κοινωνικής ειρήνης. Εξεγερτικά γεγονότα από το Seattle έως το Γκέντεμποργκ, τη Γένοβα, τη Νίκαια, τη Νάπολη, το Κεμπέκ, την Πράγα και αλλού, δημιουργούν νέους χωρο-χρόνους ρήξης με την κυριαρχία αλλά και με την πασιφιστική και ρεφορμιστική αριστερή αντιπολίτευση, που οι ίδιοι κυρίαρχοι επιθυμούν να υπάρχει, για να συντηρούν το αδηφάγο τέρας του 'πλουραλισμού', της αστικής δημοκρατίας τους. Και όμως ενώ η τελευταία, τουλάχιστον, δεκαετία έχει παρουσιάσει πλήθος κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγέρσεων, πάρα πολλοί σύντροφοι εγκλωβισμένοι στο μικρόκοσμο της ιδεολογικής θαλπωρής, αντιμετωπίζουν τη σύγχρονη ανάδυση του εξεγερτικού αγώνα, μέσα από τα πλαίσια των προκαθορισμένων ιδεολογικών αφαιρέσεων. Οι εξεγερμένοι περνούν στην έμπρακτη 'κριτική' του



κράτους, καταστρέφοντας κάθε σύμβολο του κρατικού μηχανισμού, πυρπολώντας κοινοβούλια και συγκρουόμενοι με μπάτσους και στρατό. Κάνουν έμπρακτη 'κριτική' στην καπιταλιστική οικονομία καταστρέφοντας τράπεζες και καταστήματα,

πραγματώνουν την κριτική στο φρετιχισμό του εμπορεύματος και στη θέση που αυτό κατέχει μέσα στο καπιταλιστικό φανταστικό, με γενικευμένες λεηλασίες, (γεγονότα που συνέβησαν στην κοινωνική εξέγερση στην αργεντινή) ενώ οι



‘επαναστάτες’, έχοντας πιστέψει πως η όποια κριτική του εξουσιαστικού κόσμου ξεκινά και τελειώνει στο μικρόκοσμό τους, σιωπούν όταν δεν απαξιώνουν. Άλλοι ασχολούνται με την αφαίρεση που ακούει στο όνομα ‘κίνημα’. Ασχολούνται με τις τάσεις και τις υποτιθέμενες σωστές ή λάθος κατευθύνσεις του. Το ‘πολύμορφο κίνημα’ κατά της παγκοσμιοποίησης και η μετατροπή του σε ‘αντιπολεμικό’ κίνημα, και διάφορα άλλα ενδιαφέροντα των ειδημόνων της ‘επαναστατικής πολιτικής’, είναι λίγα από τα εμφανή σημάδια της παρακμής όλων αυτών που έχουν πολτοποιήσει τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση κι ως μην απορήσουμε αν αύριο θα γίνουν νεκροθάφτες και ταριχευτές των μελλοντικών εξεγερτικών γιορτών. Όλοι αυτοί οι υμνητές των ‘πολύμορφων κινήματων’, εθελουφλούν μπροστά στη στάση που κρατά το συφερτό

οικολόγων, συνδικαλιστών, κομματόσκυλων, πρώην και νυν γραφειοκρατών, ρεφορμιστών κάθε είδους, κόκκινων και ροζ, και γιατί όχι και μεσόκοπων διανοούμενων της ανατροπής με ‘αντιεξουσιαστικές καταβολές’, ξεχνώντας τι ρόλο παίζουν όλοι αυτοί σε κάθε κοινωνική έκρηξη ή εξεγερτικό γεγονός. Συζητούν με τους κατεξοχήν επαγγελματίες της πολιτικής, τους λάτρεις του ακίνδυνου ποσοτισμού και τους αχώριστους συμμάχους των αστών και της δημοκρατίας τους, για όσους δεν κατάλαβαν, εννοούμε την αριστερά, εξωκοινοβουλευτική ή μη, τους αριστεριστές και κάθε είδους πατερναλιστές και μπάτσους των αυθόρμητων ξεσπασμάτων των καταπιεσμένων. Όλοι αυτοί που νεκραναστήθηκαν, μέσα από όλες αυτές τις αφαιρέσεις των ‘κινήματων’. Δημιούργησαν πρωτοβουλίες και ‘μέτωπα’, για να συνεχίσουν να επιδιώκουν ακόμα και σαν δηματοδότες του κουφαριού της κοινωνικής ειρήνης. Όσοι τους υποτίμησαν - και ήταν πολλοί αυτοί που το έκαναν - πλανήθηκαν οικτρά. Λίγο φιλοζαπατίστας, λίγο με το ‘αντιπολεμικό’ και ‘αντιμπεριαλιστικό’ κίνημα, με συνθήματα του στιλ ‘οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη’ και το ‘πολύμορφο κίνημα’ κατά της παγκοσμιοποίησης, όλο αυτό το συφερτό του ρεφορμισμού και οι αριστεροί - εκσυγχρονισμένοι πλέον - θεμελιωτές του, βρήκαν χώρο να αναπνεύσουν και, όχι λίγες φορές, να καναλιζάρουν την αυθόρμητη θέληση για αντίσταση, αρκετών καταπιεσμένων. Οι εξεγερμένοι της αργεντινής σήμερα, της αλγερίας πριν λίγο καιρό, της παλαιστίνης,² του αλβανικού νότου, της chiapas, του εκουαδόρ, αλλά και όλοι αυτοί που αγωνίζονται καθημερινά ενάντια στη αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας, κράτους και αφεντικών, ανοίγουν το δρόμο για την εδώ και τώρα επίθεσή μας, στην κυριαρχία. Άλλωστε, η επανάσταση ήταν ο μόνιμος εχθρός των ‘επαναστατών’. Η ίδια η πανταχού παρούσα εξέγερση, ποδοπατεί τις αγκυλώσεις στους φορμαλισμούς

της 'επαναστατικής' θεωρίας και πολιτικής. Η ίδια η καταστροφική χαρά που προσφέρουν οι εξεγερμένοι στους εαυτούς τους, αυτή η 'παράδοση της ανταρσίας' μας θέτει τα πράγματα ξεκάθαρα: η εξέγερση είναι η έφοδος ενάντια στον ευθύγραμμο χρόνο της ιστορίας, είναι η άρνηση της ακινησίας, της θλιβερής παλινδρόμησης στον εξουσιαστικό χωρο-χρόνο, η εξέγερση είναι η ΖΩΗ...

III. Αργεντινή: στους ρυθμούς της εξέγερσης. Η αφορμή, η κρίση, τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης. Η εξέγερση και οι αντιφάσεις της. Τα ΜΜΕ, η κάλυψη των γεγονότων: η περιορισμένη αναφορά και η επιδιωκόμενη αποσιώπηση.

“Ήταν μια γιορτή χωρίς αρχή και τέλος. Έβλεπα όλο τον κόσμο και δεν έβλεπα κανένα, γιατί κάθε άτομο χανόταν μέσα σ' αυτό το αναρίθμητο και αεικίνητο πλήθος. Μιλούσα σ' όλους, χωρίς να θυμάμαι, ούτε τα λόγια μου, ούτε τα λόγια των άλλων, γιατί η προσοχή στρεφόταν κάθε στιγμή σε νέα γεγονότα, σ' απρόσμενα συμβάντα”.

M. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Όταν τη δεκαετία του 1930 η αργεντινή ήταν μια παγκόσμια ισχυρή, οικονομική δύναμη, με υψηλότερα ποσοστά εξαγωγών σε βοδινό κρέας και γκαθάριστο εθνικό προϊόν περίπου όσο και της Γαλλίας,³ κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα, η εξαθλίωση για τις μάζες των κολασμένων αυτής της λατινοαμερικάνικης χώρας, θα γεννούσε την οργή και την εξέγερση. Δεν θα μπορούσε κανείς να φανταστεί πως η χώρα που δεχόταν χιλιάδες οικονομικούς μετανάστες από την ευρώπη (κυρίως από την ιταλία), που αποτελούσε σχεδόν μια 'όαση' για τους εξαθλιωμένους του ευρωπαϊκού αγροτικού νότου, θα κατέληγε σήμερα στην πλήρη οικονομική κατάρρευση. Η οικονομική ευημερία στον καπιταλισμό, είναι μια κατάσταση που βασίζεται στην καταλήστευση και στην εκμετάλλευση των μαζών των καταπιεσμένων, προσφέροντας ευημερία στα αφεντικά και τους λακέδες τους. Αυτό το αξίωμα όσο κοινότυπο και αν ακούγεται, δεν ισχύει ποτέ μόνο του, συνοδεύεται από κάτι ακόμα: η καπιταλιστική οικονομία βασίζεται σε γυάλινα πόδια. Ότι και να διαβεβαιώνουν οι αριθμολόγοι οικονομολόγοι μέσα από μεγέθη που 'μαρτυρούν' την καπιταλιστική 'ευημερία', ο ίδιος ο καπιταλισμός πάσχει από τις αντιφάσεις του. Οι οικονομίες του προηγμένου δυτικού καπιταλισμού, από τις Η.Π.Α. μέχρι την Ελλάδα-νταβατζή των βαλκανίων, δεν εξαιρούνται από τους κανόνες που ο καπιταλισμός έχει σύμφυτους στην ύπαρξή του. Βέβαια εδώ πρέπει να σημειώσουμε, προς την αποφυγή παρεξηγήσεων, πως σε καμία περίπτωση δεν πιστεύουμε πως η κυριαρχία κρατών και αφεντικών, κινδυνεύει από μία δια μαγείας κατάρρευση από τις ενδοκαπιταλιστικές κρίσεις και τις ίδιες τις ενδοεξουσιαστικές αντιφάσεις. Η ιστορία αποδεικνύει πως η κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία, εκμεταλλεύεται κάθε κρίση, αξιοποιώντας την, με στόχο την αναδιάρθρωση των δομών της και εν τέλει την ίδια τη διαιώνιση της ύπαρξής της. Ολόκληρες κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις ερμηνεύτηκαν από τον κυρίαρχο λόγο, φιλτραρισμένες από κάθε ανατρεπτικό νόημα, ριζοσπαστικό λόγο και δράση. Επανομηματοδοτήθηκαν αφαιρετικά και στοιχεία τους αφομοιώθηκαν από τους μηχανισμούς παραγωγής συνείδησης της κυριαρχίας, αφού είχαν μετατραπεί σε κάτι ακίνδυνο. Η ίδια η ιστορική μπειρία έδειξε, πως κράτος και αφεντικά όχι μόνο δεν κινδυνεύουν από τις 'κρίσεις' και τις αντιφάσεις της επιβολής τους, αλλά δυναμώνουν, αξιοποιώντας

κάθε ιστορική εμπειρία. Ο λόγος και η ιδεολογία της κυριαρχίας αποδεικνύεται αποτελεσματικό όπλο στα χέρια κράτους και αφεντικών, δρώντας αφομοιωτικά ακόμα και για τα πιο βαθιά απελευθερωτικά ρήγματα. Το ζήτημα παραμένει πάντα, το πώς οι απελευθερωτικές κοινωνικές εξεγέρσεις του σήμερα, θα καταστρέψουν τις δομές του κράτους και του κεφαλαίου, απεργλωδίζοντας τους καταπιεσμένους από την ιδεολογία της κυριαρχίας, την ηθική της και τον πολιτισμό της, αφήνοντας το λιγότερο δυνατό έδαφος για τη νεκρανάσταση του εξουσιαστικού κόσμου.

Επιστρέφοντας στην κοινωνική εξέγερση στην αργεντινή και προσπαθώντας να ανιχνεύσουμε τα αίτια και τις αφορμές που την γέννησαν, πρέπει να αναφέρουμε επίσης, πως η παρατήρηση της ιστορίας της κυριαρχίας, μας διδάσκει ότι η εξουσία βασιίζεται εκτός από τους μηχανισμούς χειραγώγησης και επιβολής



και στην αέναη αλληλοδιαπλοκή προς όφελος της, της οικονομικής και της πολιτικής επιβολής. Θα μπορούσαμε να πούμε πως η ίδια η ύπαρξη της εξουσίας, είναι ένα πλέγμα θεσμών και μηχανισμών, οικονομικής και πολιτικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Στην αργεντινή, η οικονομική ακμή του μεσοπολέμου για να καταλήξει στην κατάρρευση στα τέλη του 2001, πέρασε από διάφορες συμπληγάδες 'πολιτικής αστάθειας'.⁴

Δικτατορίες και ανελαστικά⁵ γραφειοκρατικά

καθεστώτα, αποτέλεσαν τροχοπέδη, για την επιθυμητή από τα αφεντικά 'ορθολογική καπιταλιστική ανάπτυξη'. Η τελευταία στρατιωτική δικτατορία, διήρκησε από το 1976 έως το 1983,⁶ κληροδοτώντας τεράστια χρέη για τις ακόλουθες 'δημοκρατικές' κυβερνήσεις. Έκτοτε το πολιτικό σκηνικό διαγράφεται στο φόντο του πληθωρισμού, που αυξάνεται με εντατικοτάτους ρυθμούς και ενός εξωτερικού χρέους περίπου στα 132δισ δολάρια, που ουσιαστικά δένει τη χώρα, στο άρμα του Δ.Ν.Τ.. Το 1989 εξελέγη πρόεδρος ο Κάρλος Μένεμ, ο οποίος ακολουθώντας την πορεία της παγκόσμιας αναδιάρθρωσης, προχωρεί σε μεταρρυθμίσεις που είναι γνώριμες για εκείνη την εποχή, μεταξύ άλλων: η φιλελευθεροποίηση της οικονομίας και η δραστική επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων. Το 1991 συνδέεται το δολάριο με το αργεντίνικο εθνικό νόμισμα, το πέσο. Η τότε η κυβέρνηση αποσκοπεί στην αύξηση των επενδύσεων και στην οικονομική και νομισματική σταθερότητα. Έπειτα από την τριετία 1991-1994 που αποτέλεσε μια περίοδο διατήρησης εύθραυστων ισορροπιών, με μεγέθη όπως η 'παραγωγικότητα' της οικονομίας να σημειώνουν αύξηση, η αργεντινή εισέρχεται σε έναν κυκλώνα, που θα σηματοδοτούσε την έναρξη κοινωνικών συγκρούσεων, στα πλαίσια αλυσιδωτών οικονομικών κρίσεων, σε παγκόσμιο επίπεδο.⁷ Από τους 'τίγρεις της ασίας', μέχρι τη λατινική αμερική και από εκεί στη ρωσία και μέχρι προσφάτως στη τουρκία, η απόσταση αποδεικνύεται μικρή. Η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία κλυδωνίζεται, μια οικονομία όπως της

αργεντινής που βασίζεται όπως είπαμε και πιο πάνω σε εύθραυστες ισορροπίες, δεν αντέχει και θυθίζεται στην άβυσσο της καπιταλιστικής κρίσης. Οι καταπιεσμένοι έχοντας υπομείνει όλη την ένταση της εκμετάλλευσης και της λιτότητας για τους 'δικούς' τους 'εθνικούς στόχους', δεν έχουν πει τη τελευταία τους λέξη. Όλοι οι εγχώριοι και μη κυρίαρχοι, καπιταλιστές και γκουρού της οικονομίας, έσπρωξαν και σπρώχνουν στην αργεντινή, αλλά και σε κάθε γωνιά του πλανήτη, στην εξαθλίωση χιλιάδες καταπιεσμένους. Το Δ.Ν.Τ. εκβιάζει τους μέχρι τότε συνεργάτες του στην πολιτική ηγεσία της αργεντινής, προκειμένου να ενισχύσει με νέους δανεισμούς, την προ των πυλών της κατάρρευσης, εθνική οικονομία. Η εκμετάλλευση και καταπίεση εντείνεται, ακόμα και τα ψίχουλα της καθημερινής επιβίωσης για μισθωτούς και συνταξιούχους, διακυβεύονται. Το κράτος και οι λακέδες του, εκλιπαρούν το Δ.Ν.Τ. για νέους δανεισμούς. Οι διεθνείς αγιογδύτες ζητούν καλύτερους όρους για πλιάτσικο. Στόχος τους είναι τα μηδαμινά κεφάλαια - μηδαμινά μπροστά στη σοβαρότητα και την έκταση της κρίσης - που θα δανείσουν την αργεντινή, να είναι με τους καλύτερους δυνατούς όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης για τις μάζες των εξαθλιωμένων. Ξένοι και αργεντινοί καπιταλιστές, ζητούν νέα δραστικά μέτρα φιλελευθεροποίησης και αυταρχισμού για τις μάζες των καταπιεσμένων, που τώρα βλέπουν πως δέχονται επίθεση και στην αξιοπρέπειά τους. Η ιερή συμμαχία Δ.Ν.Τ. και αργεντινών εξουσιαστών, θα έχει να αντιμετωπίσει από εδώ και μπρος την οργή των εξεγερμένων. Οι δυναμικοί κοινωνικοί αγώνες, που τις περισσότερες φορές κατέληγαν σε συγκρούσεις με τους μπάτσους όλους τους προηγούμενους μήνες, θα μπορούσαν να θεωρηθούν προάγγελοι της θύελλας. Σε καμία περίπτωση όμως, δεν αποτελούσαν καταστάσεις ανάλογες με ότι συνέβη στα τέλη του 2001 και σε ότι συμβαίνει μέχρι σήμερα. Από εδώ και πέρα μιλάμε για μια κοινωνική εξέγερση.

Όλος ο Δεκέμβρης του 2001 είναι έκρυθμος. Τα συνεχόμενα μέτρα λιτότητας και περικοπών μισθών και συντάξεων, γίνονται αφορμή για να ανάψουν οι πρώτες φλόγες της εξέγερσης. Μαζικές λεηλασίες, πυρπολήσεις κυβερνητικών κτιρίων, καταστροφές τραπεζών και καταστημάτων μεγάλων πολυεθνικών αλυσίδων, συγκρούσεις ατέλειωτες και δίαιες με την αστυνομία, είναι τα χαρακτηριστικά της κατάστασης που επικρατεί στην πόλη του Μπουένος Άιρες, των προαστίων του αλλά και σε όλη την επικράτεια της αργεντινής. Ο πρόεδρος της χώρας Φερνάντο ντε λα Ρούα, χαρακτηρίζει τους διαδηλωτές 'εχθρούς του κράτους',⁸ δεν έχει και άδικο... Οι κυβερνήσεις των Η.Π.Α., της ισπανίας, της ιταλίας αλλά και της ελλάδας, σπεύδουν να εκδηλώσουν την υποστήριξη τους, στους αργεντινούς εξουσιαστές. Οι δηλώσεις όμως δεν αρκούν για να στηρίξουν όλους αυτούς που ξώθησαν χιλιάδες ανθρώπους στην απόλυτη ένδεια και εξαθλίωση. Η παραίτηση του υπουργού οικονομικών Ντομίνγκο Καβάγιο, του μέχρι τότε αγαπημένου παιδιού του Δ.Ν.Τ. και των βορειοαμερικάνων καπιταλιστών, δεν στάθηκε δυνατή να ανακόψει την καταστροφική οργή των εξεγερμένων. Οι 'εχθροί του κράτους', φτάνουν και πολιορκούν το προεδρικό μέγαρο, ο Φερνάντο ντε λα Ρούα το εγκαταλείπει με ελικόπτερο. Ωστόσο μπάτσοι και ιδιοκτήτες, που βλέπουν τα καταστήματα τους να λεηλατούνται από τις ορδές των πεινασμένων, δολοφονούν σύμφωνα με τις επίσημες πηγές 28 διαδηλωτές. Οι παραιτήσεις των υπουργών είναι διαδοχικές. Όπως διαδοχικοί είναι και οι διορισμοί νέων κυβερνήσεων και προέδρων, που ο αριθμός τους έφτασε να είναι πέντε σε διάστημα δέκα ημερών. Ξένοι και αργεντινοί κρατιστές και καπιταλιστές, πιστεύουν πως η κάθε νέα κυβέρνηση θα εκτονώσει τη δυναμική της εξέγερσης. Η πραγματικότητα δείχνει πως πλανιόνται οικτρά. Η εξέγερση μαίνεται, αποδεικνύοντας σε όλους όσους πίστεψαν πως είναι ένα και μόνο ξέσπασμα που θα σβήσει μπροστά στις

υποσχέσεις των εξουσιαστών για μεταρρυθμίσεις, πως οι εξεγερμένοι όχι μόνο έμπρακτα αρνούνται προκαθορισμένους ρόλους, αλλά πολύ περισσότερο αρνούνται κάθε είδους ιδεολογικούς ντετερμινισμούς, με το άμεσο δίωμα της ανατροπής. Η έκταση και η ένταση των εξεγερτικών γεγονότων στην αργεντινή, έδειξε πως μπροστά στις γιορτές ανταρσίας που στήνουν οι εξεγερμένοι, ενάντια στον ευθύγραμμο χρόνο της ιστορίας που υποστηρίζουν οι κυρίαρχοι και οι κάθε είδους επιστήμονες τους, η κοινωνική ειρήνη που επιθυμούν, αλλά και που μας διαβεβαιώνουν για την ύπαρξη της, καταρρέει. Η εξέγερση δεν είναι ουτοπία, συμβαίνει, συνέβαινε και θα συμβαίνει...

Τα χαρακτηριστικά της κοινωνικής εξέγερσης στην αργεντινή έτσι όπως προκύπτουν μέσα από τα ίδια τα γεγονότα, αξίζουν ιδιαίτερη προσοχή και παρατήρηση. Η έμπρακτη κριτική στον φετιχισμό του εμπορεύματος και του καπιταλισμού, καθώς και ο αντικρατικός της χαρακτήρας, είναι πράγματα που είναι εμφανέστατα από την πρώτη ματιά. Ο εσωτερικός εχθρός αποτέλεσε για το κράτος και το κεφάλαιο στην αργεντινή, το νεκροθάφτη της 'εθνικής ενότητας' και της συναίνεσης στις επιλογές της εξουσίας. Η αναδιάρθρωση πέραναγε πάνω από τις ζωές των καταπιεσμένων και αυτοί δεν δέχτηκαν παθητικά την ένταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, δεν ταυτίστηκαν με κανένα 'εθνικό' στόχο ανάκαμψης της οικονομίας. Το κράτος και τα αφεντικά δεν κέρδισαν τη συναίνεση που επιδίωκαν, όσο και αν χρησιμοποίησαν τα κοινοβουλευτικά και δημοκρατικά τεχνάσματα (π.χ. παραιτήσεις υπουργών, διορισμός νέων κυβερνήσεων και προέδρων). Η διάρκεια της εξέγερσης έδειξε ένα αντισυναινετικό πνεύμα να είναι διάχυτο στις μάζες των καταπιεσμένων. Έδειξε ένα συγκρουσιακό και βίαιο χαρακτήρα που δεν μπορούσε να εγκλωβιστεί σε γρανάζια διαμεσολάβησης και συνδιαλλαγής όπως τα κόμματα, οι θεσμοί, τα συνδικάτα. Ο πασιφισμός δε χωρούσε στις καρδιές αλλά και στη λογική των καταπιεσμένων, που εξεγέρθηκαν ενάντια σε κάθε είδους σφετεριστές της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας.

Οι εξεγέρσεις σαν γεγονότα ιστορικά, αλλά και σαν προοπτική στο σήμερα, γεννιούνται από τη ζωντανή δράση των καταπιεσμένων, που μην αντέχοντας την όξυνση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, από την εξουσία, επιτίθενται ολομέτωπα σε εξουσιαστικούς θεσμούς, μηχανισμούς και πρόσωπα. Οι εξεγέρσεις, λαμβάνοντας χώρο και χρόνο, μέσα και ταυτόχρονα εναντίον, στη σύγχρονη εξουσιαστική πραγματικότητα, διέπονται από στοιχεία που αναμφισβήτητα έχουν τις ρίζες τους στον πολιτισμό της κυριαρχίας. Είναι οι αντιφάσεις που συνυπάρχουν με την καταστροφική λύσσα των εξεγερμένων και που παρουσιάζονται ταυτόχρονα με την επίθεση στην κυριαρχία. Αυτές οι αντιφάσεις υπήρχαν πάντα, γιατί οι εξεγέρσεις γίνονται στην ανθρώπινη κοινωνία και όχι κάπου αλλού και είναι ξεσπάσματα που έχουν μια διαλεκτική βάση και για να γεννηθούν αλλά και για να εκτονωθούν. Η εξέγερση στην αργεντινή ενισχύει τον παραπάνω συλλογισμό, παρουσιάζοντας κάποια χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να θεωρηθούν αντιφατικά. Η έκθεση κάποιων τέτοιων εκτιμήσεων, που δεν διεκδικούν κανενός είδους αλάθητο, αποτελεί μια απόπειρα για κάποιου είδους κριτική. Αν και ακόμη τα πράγματα είναι πρόσφατα και σε κάποιο βαθμό σε εξέλιξη, μερικά πρώτα κριτικά σχόλια, ίσως με αρκετές πιθανότητες σφάλματος, θα προσπαθήσουν να χρησιμοποιήσουν διαλεκτικά τις εμπειρίες του κοινωνικού πολέμου, μέσα από την όξυνση στην αργεντινή, για τις γιορτές ανταρσίας που στήνουν και θα στήνουν οι καταπιεσμένοι, ενάντια στο κράτος, και τους καπιταλιστές, στο παρόν, μέσα σε κάθε κοινωνική σύγκρουση. Ξεκαθαρίζουμε πως δεν μας ενδιαφέρει από τη σκοπιά κάποιου επαναστατικού φορμαλισμού να πούμε τι, οι εξεγερμένοι στην αργεντινή, δεν έκαναν σωστό και πολύ περισσότερο, σ' έναν ρόλο κριτή εκ του

ασφαλούς, τι θα έπρεπε να κάνουν. Τονίζουμε απλά, όλα αυτά που ενδεχομένως θα εκτονώσουν την εξέγερση και θα την αποτρέψουν στο να μετεξελιχθεί σε μια συνολικοποιημένη επίθεση ενάντια στην εξουσία, τους θεσμούς και την ηθική της.

Σε αντίθεση, όσο μπορούμε να γνωρίζουμε, με τους εξεγερμένους στον αλβανικό νότο, οι εξεγερμένοι της αργεντινής, δεν παρουσίασαν στοιχεία αυτοοργάνωσης, στο επίπεδο αναδιοργάνωσης όλης της κοινωνικής ζωής - τουλάχιστον γενικευμένα - που θα απειλούσαν ακόμα πιο ουσιαστικά τον υπό κατάρρευση κρατικό μηχανισμό. Δεν παρουσιάστηκαν μορφές κοινωνικής αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης, που θα έδιναν, στους εξεγερμένους, την δυνατότητα να μετατρέψουν την έκρηξη, σε κοινωνική επανάσταση. Βέβαια, θα ήταν σοδαρή παράληψη να μην αναφέρουμε πως η αυτενέργεια πολλών καταπιεσμένων, μέσα από τις 'λαϊκές συνελεύσεις', προσπάθησε σε κάποιο βαθμό να δώσει μια διάρκεια στη σύγκρουση με το κράτος, εκεί που αφ' ενός η άρση της κατάστασης πολιορκίας και αφ' εταίρου ο διορισμός νέου προέδρου, με στόχο να οδηγήσει τη χώρα σε πρόωρες εκλογές, φάνηκε πως θα εκτονώσει την κατάσταση. Άλλη μια ουσιαστική αντίφαση της εξέγερσης, είναι πως δεν παρουσιάστηκαν γεγονότα που να μαρτυρούν μια διάθεση, από την πλευρά των εξεγερμένων, για μια πιο αποτελεσματική αντιμετώπιση των φρουρών-φονιάδων του



κράτους (στρατός και αστυνομία), που σε όλη τη διάρκεια της εξέγερσης παραμένουν πιστοί στο κράτος, δολοφονώντας περίπου 30 ανθρώπους και τραυματίζοντας 2000, από τους οποίους 200 σοδαρά.⁹ Μια κίνηση, λόγου χάρη, για λεηλασία στρατοπέδων ή καταστημάτων όπλων, θα άλλαζε σημαντικά τους συσχετισμούς μεταξύ των εξεγερμένων και όλων των δυνάμεων του κράτους. Επίσης, αν και στην πράξη, οι εξεγερμένοι, κατέστησαν ανενεργούς παραδοσιακούς θεματοφύλακες της εξουσίας, όπως την αντιπολίτευση, τα κόμματα και τους συνδικαλιστές, κάποια επιρροή των προαναφερόμενων, συνέχισε να υπάρχει, με αποκλειστικό στόχο την 'μετάδοση στην ομαλότητα' της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Αυτή η επιρροή, ίσως να μην είναι τώρα έντονα εμφανής, όταν όμως είτε οι αργεντινοί κυρίαρχοι συσπειρωθούν, για να ανασυγκροτήσουν το κράτος και την κοινοβουλευτική τους δημοκρατία, είτε άλλοι ξένοι κυρίαρχοι (ευρωπαίοι, βορειοαμερικάνοι ή από γειτονικά κράτη, που φοβούνται ότι η φλόγα της εξέγερσης θα περάσει και στις δικές τους χώρες, όπως έχει συμβεί όχι λίγες φορές στο παρελθόν), εντείνουν τις προσπάθειές τους, με οικονομικά ή στρατιωτικά μέσα, για την αναστήλωση του κράτους και της οικονομίας, τότε οι σημερινοί ρεφορμιστές και επίδοξοι διαμεσολαθητές, θα είναι οι υποψήφιοι καινούριοι κυβερνήτες.

Για τον ρόλο των media, έχουν ειπωθεί πολλά, κατά καιρούς. Η παραγωγή συναίνεσης και υποταγής μέσα από τη διασπορά ψεμάτων και διαστρεβλώσεων, είναι πράγματα που δεν είναι καινούρια. Όπως καινούριο δεν είναι και το ανοιχτό μέτωπο που έχουν και πρέπει να διατηρούν, οι καταπιεσμένοι, ενάντια σε όλους αυτούς τους εντολοδόχους και διαμεσολαθητές του κράτους και των αφεντικών. Ο ρόλος των media στη σύγχρονη θεαματική κοινωνία, όντας αφ' ενός στυλοβάτης της συναίνεσης και αφ' ετέρου ένας πολύ σημαντικός - αν όχι ο σημαντικότερος - παραγωγός ιδεολογίας και αφομοίωσης για κάθε τι το

ανατρεπτικό ενάντια στην εξουσιαστική πραγματικότητα, καταδείχτηκε για άλλη μια φορά και μέσω της κάλυψης των γεγονότων που συνέβησαν και συμβαίνουν στην αργεντινή. Ελάχιστος τηλεοπτικός χρόνος αφιερώθηκε σε ένα γεγονός που πραγματικά δημιουργούσε πονοκέφαλο για την κυριαρχία παγκόσμια, αλλά και γελοιοποιούσε όλους αυτούς τους παραγωγούς της εξουσιαστικής ιδεολογίας, που μιλούσαν με έπαρση για την καπιταλιστική ανάπτυξη και ευημερία. Τα γιορταστικά προγράμματα, παραγωγής αποσυμπίεσης, αισθητικής κατανάλωσης, που κατάφεραν να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι η ζωή περικλείεται σε μια παρέα έγκλειστων τσαρλατάνων, μονοπώλησαν όλο αυτό που ονομάζεται τηλεοπτικός χρόνος. Βέβαια δεν τρέφουμε καμιά ψευδαίσθηση για κάποιου είδους 'αντικειμενική ενημέρωση' ή 'τηλεοπτική πολυφωνία'. Οι σύγχρονοι παπάδες του θεάματος πουλάνε πρέζα και οι αποχαυνωμένοι υπήκοοι την αγοράζουν μαζικά, για να τους οδηγήσει στη νιρβάνα του καναπέ. Τα ΜΜΕ υποβάθμισαν την εξέγερση και αν ήταν δυνατό θα την αποσιωπούσαν. Θέλουν όμως να διατηρούν κάποιες επιφάσεις 'ενημέρωσης', γιατί έτσι λειτουργούν πιο αποτελεσματικά. Γεγονότα που είχαν ένα ξεκάθαρο αντικρατικό χαρακτήρα, αποσιωπήθηκαν ή βαφτίστηκαν αντικυβερνητικές διαδηλώσεις. Η διαίολη των συγκρούσεων, όσο ήταν δυνατό φιλτραρίστηκε, γιατί ως γνωστόν οι τηλεθεατές-υπήκοοι της δύσης, θέλουν πράγματα πιο εύπεπτα. Εκτός των άλλων, αν οι καταπιεσμένοι στις καπιταλιστικές μητροπόλεις του 'ανεπτυγμένου' κόσμου, δημιουργήσουν στο μυαλό τους αναλογίες ή απλά υποψιάζονταν πως με τους εξεγερμένους στην αργεντινή έχουν κοινούς εχθρούς σε έναν κοινό πόλεμο, τι θα γινόταν; Το θέαμα είναι η ίδια η ψευδής απεικόνιση και εικονική αναπαραγωγή της ίδιας της ζωής. Και όμως τα αλλοτριωμένα υποκείμενα που παράγει ο εξουσιαστικός κόσμος, υπάρχει μια υπόνοια πως δεν θα παραμείνουν πειθήνια. Υπάρχουν πλευρές της ζωής που δεν διαμορφώνονται στα παράθυρα, για την ακρίβεια είναι το ίδιο το βίωμα της ανατροπής, η ίδια η στιγμή της επίθεσης ενάντια στις ψευδαισθήσεις και τα μαζικά νεκροταφεία συνείδησης που παράγει ο εξουσιαστικός κόσμος. Τα γεγονότα στην αργεντινή ήταν μια παρένθεση στη ροή του τηλεοπτικού χρόνου. Μια τόσο έντεχνα περιορισμένη κάλυψη, που αν δεν την ταυτίζαμε με την αποσιώπηση σε σχέση με το τι πραγματικά συνέβη, θα λέγαμε πως έδινε την εντύπωση ότι γινόταν απ' ευθείας μετάδοση από κάποια εξωπραγματική κατάσταση, που περισσότερο είχε σχέση με το παρελθόν, παρά με το παρόν. Πράγματι, τι σχέση μπορεί να έχουν όλοι αυτοί οι πεινασμένοι τριτοκοσμικοί που ληλατούν, με την ποιότητα ζωής, την ευημερία και την επιτυχία, που επιδιώκουν συνέχεια να μας πλάσσουν και να καταναλώνουμε, οι ειδικοί του life-style. Είπαμε, αυτά τελείωσαν και όταν δεν τελειώνουν θα εξορίζονται σε ένα μικρό κομμάτι της ούτως ή άλλως ψευδούς ενημέρωσης, και ποιος είδε, άκουσε ή αισθάνθηκε; Πρέπει από μόνος του να ανησυχεί, είναι 'περιθώριο'.

IV. Απλοί θεατές ή έμπρακτα αλληλέγγυοι και καθημερινά εξεγερμένοι;

“ Φαίνεται ότι η ιστορία δεν μας αφήνει να ανασάνουμε. Να μην την αφήσουμε κι εμείς ...”

(λόγια ενός αργεντινού εξεγερμένου)

Όταν τα γεγονότα δημιουργούν από μόνα τους, τις κατευθύνσεις που πρέπει να κινηθεί ο προβληματισμός άρα και η πράξη, η ηττοπάθεια γίνεται όχι μόνο

εμπόδιο, αλλά και θανάσιμος εχθρός για κάθε τι το ανατρεπτικό. Ότι συνέβη στην αργεντινή και σε κάποιο βαθμό συντελείται ακόμη, μας βοηθά να βγάλουμε συμπεράσματα. Μας βοηθά να βγάλουμε συμπεράσματα μέσα από αντιφάσεις. Τι θα μπορούσε αν είναι 'καθαρό' άλλωστε και μακριά από τις αντιφάσεις που γεννά η ίδια η κυριαρχία αλλά και εμπεριέχουν και οι αγώνες μας, αφού λαμβάνουν χώρα σ' αυτό τον κόσμο και σ' αυτή την πραγματικότητα; Κάθε αντίσταση και κάθε απόπειρα ενάντια στην εξουσία, λαμβάνει χώρα στο παρόν. Είναι αποτέλεσμα μιας διαλεκτικής διαδικασίας. Δεν πραγματώνεται από ανθρώπους με καλοφτιαγμένα σχέδια και άκαμπτες, αλάθητες θεωρήσεις. Εμπεριέχει αλλοτριώσεις που γίνονται έντονα ορατές στα πιασυρίσματα και τις εκτονώσεις κάθε κοινωνικής έκρηξης και κάθε ανατρεπτικής δράσης. Η εξέγερση στην αργεντινή δεν θα μπορούσε να ξεφεύγει από αυτές τις διαπιστώσεις, στο βαθμό που οι καταπιεσμένοι, εκεί, υπάγονται σε όλους τους μηχανισμούς επιβολής και συναίνεσης, όπως σε κάθε οργανωμένο κράτος. Εναντιώθηκαν και εναντιώνονται ενάντια σ' αυτό το θλιβερό παρόν, ενάντια σε όλους τους σφετεριστές, ενάντια σε ένα παρόν που οι κυρίαρχοι το χτίζουν από υλικά που μοιάζουν άφθαρτα, φαντασιώνοντας πως η επιβολή και η καταπίεση θα είναι αιώνια. Αυτές οι επιθέσεις ενάντια στην αφασία που πλασάρουν οι μεταμοντέρνοι φιλόσοφοι, είναι οι αφορμές για το άνοιγμα μιας συζήτησης-αγωνίας και κατά συνέπεια δράσης, αναφορικά με την αλληλεγγύη που θα αναπτύσσεται με όλους όσους είναι διατεθειμένοι να κηδέψουν την εξουσία και τον πολιτισμό της. Πραγματικά η ενημέρωση και η γνωστοποίηση για το τι συμβαίνει στα σημεία όξυνσης του κοινωνικού πολέμου, είναι πραγματικά μια κίνηση αναγκαία. Βοηθάει στο να απομυθοποιήσουμε ακόμα και όλα όσα το παρατεταμένο ψεύδος του κυρίαρχου λόγου προστατεύει, αλλά και όλες τις αγκυλώσεις που η 'επαναστατική ιδεολογία' μας κληροδοτεί. Η επανάσταση μπορεί να παραμένει έξω 'από τα στόματα των ανθρώπων',¹⁰ όμως θα πραγματοποιηθεί από αυτούς και όχι από στρατούς σοφών. Πραγματικά, πρέπει να συλλογιστούμε πόσο αυτός ο κόσμος κάνει αυτοπεποίθηση και έπαρση, τις ιστορικές αλλά και καθημερινές ήττες μας. Οι φλόγες της εξέγερσης δεν σβήνουν στο βαθμό που αποτελούν συλλογική μνήμη, εμπειρία αλλά και υπόσχεση, πρώτα απ' όλα στους εαυτούς μας. Θα μπορούσαμε, αλλά και μπορούμε, να μεταφέρουμε τη φωτιά της εξέγερσης στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, διαχέοντας την εξεγερτική δράση μέσα σε κάθε κοινωνική σύγκρουση, μέσα σε κάθε ρωγμή του εξουσιαστικού χωρο-χρόνου. Οι κοινωνικοί αγώνες που αναπτύσσονται, είναι στιγμές σύγκρουσης στις προσπάθειες αναδιάρθρωσης, κράτους και αφεντικών. Το εξεγερτικό σχέδιο ενάντια σε θεσμούς και στην ηθική της κυριαρχίας, παραμένει ζωντανό σε κάθε προσπάθεια της συνολικοποίησης της επίθεσης, των καταπιεσμένων. Η καταστροφική δύναμη της εξέγερσης χτυπά δομές, εγκλωβισμούς και όλα αυτά που ο εξουσιαστικός κόσμος πλασάρει σαν εξωιστορικά, ανίκητα είδωλα. Ο αντικρατικός, αντιθεσμικός αγώνας και η αυτοοργανωμένη, εξεγερτική δράση, εδώ που ζούμε, παραμένει η μοναδική ουσιαστική ένδειξη αλληλεγγύης σε όσους εξεγείρονται. Χαρίζουμε, σε όλους όσους μιλούν τη γλώσσα της κυριαρχίας, της παραίτησης και της ήττας, εγκλωβισμένοι στους ιδεολογικούς τους φανατισμούς, έναν 'ήσυχο ύπνο'. Οι απελευθερωτικές εξεγέρσεις που έρχονται, θα καταστρέψουν τη μοναδική τους τροφή και μοναδική τους δύναμη, την ψευδαίσθηση πως το παρόν που έχτισαν πάνω στις ζωές μας, κάθε είδους καταπιεστές και εκμεταλλευτές, θα είναι ανίκητο και αιώνιο...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 Δεν υποστηρίζουμε ότι, από το 6' παγκόσμιο πόλεμο και μετά, δεν υπήρχαν διαφορές μεταξύ του δυτικού και ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας, όσον αφορά τα στενά οικονομικά, στρατιωτικά και

άλλα συμφέροντα. Κάτι τέτοιο θα ήταν παράλογο. Τονίζουμε ότι και πριν το 1989, όμως, και τα δύο μοντέλα αφαίμαξης και καταπίεσης για τους εκατέρωθεν καταπιεσμένους, είχαν κοινό στοιχείο, πάνω απ' όλα, τη διατήρηση της εξουσίας τους.

2 Για όσους θα σπεύσουν να αντιμετωπίσουν την νέα παρατεταμένης διάρκειας INTIFANTA, σαν μια πατριωτική, εθνικοαπελευθερωτική και θρησκευτική εξέγερση, εγκλωβισμένη στη λογική της δημιουργίας ενός παλαιστινιακού κράτους, έχουμε να πούμε πως αυτή είναι η μισή αλήθεια. Η αλήθεια του Αραφάτ και της PLO καθώς και ισλαμικών οργανώσεων. Οι παλαιστίνιοι εξεγερμένοι, όμως, ποτίζουν με αίμα καθημερινά τα οδοφράγματα της Γάζας και της Δυτικής όχθης του Ιορδάνη, αρνούμενοι κάθε συναίνεση και υποταγή που πλασάρουν όλων των ειδών οι ηγέτες και γραφειοκράτες. Οι αστοί, σε παλαιστίνη και ισραήλ, πλουτίζουν, ενώ αυτοί και τα παιδιά τους, λιμοκτονούν. Και από την άλλη πλευρά άραβες και εβραίοι εξουσιαστές, καθημερινά διαπράττουν εγκλήματα κατά της ζωής, αλλά και της αξιοπρέπειάς τους. Όλα αυτά ενισχύουν την άποψή μας πως η μόνη διέξοδος είναι η αναρχική κοινωνική επανάσταση, έστω και αν κάτι τέτοιο φαντάζει ανέφικτο. Είναι φορές όμως, που το κυνήγι του 'ανέφικτου', είναι πολύ πιο κοντά στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης, από την συγκαλυμμένη καταπίεση και εκμετάλλευση, που προτάσσουν όλοι οι υπέρμαχοι του 'πολιτικού ρεαλισμού', με την επιδίωξη τους για τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού αυτή τη φορά, τυραννικού κράτους.

3 Τα στοιχεία είναι από την Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία στις 23/12/'01.

4 Δείγμα της ανωριμότητας, από την πλευρά των κυρίαρχων, να ξεπεράσουν τις δεδηλωμένες αντιφάσεις μιας γραφειοκρατίας, που χώνει τη μύτη της παντού και αποτελεί πάντα αιτία, λόγω του αυταρχισμού της, για το ξέσπασμα της 'λαϊκής οργής' και των αναγκών ενός πιο ευέλικτου κοινοβουλευτισμού, πιο συμβατού στις απαιτήσεις της ελεύθερης καπιταλιστικής αγοράς και του αποτελεσματικού της μηχανισμού επιβολής και απόσπασης συναίνεσης.

5 Ανελαστικά, για τους εγχώριους και ξένους αετονύχηδες αστούς.

6 Τα στοιχεία είναι από την Ελευθεροτυπία στις 21/12/'01 και την Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία στις 23/12/'01.

7 Τα στοιχεία είναι από την Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία στις 23/12/'01.

8 Τα στοιχεία είναι από την Ημερησία στις 21/12/'01.

9 Τα στοιχεία είναι από το Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης, τεύχος 13, "Η εξέγερση των κολασμένων".

10 Όπως θα έλεγε κι ο Γκυ Ντεμπόρ.

ΜΕΡΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

Τα τελευταία χρόνια, το τουρκικό κράτος, έχει κάνει έντονες προσπάθειες και κινήσεις προς μια σύγκλιση με την ευρωπαϊκή ένωση και τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Στο δρόμο αυτό έχει να αντιμετωπίσει σοβαρά εσωτερικά προβλήματα, όπως την οικονομική κρίση, την αντίδραση από ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης (που δεν επιθυμεί την ευρωπαϊκή προοπτική) καθώς και την κατάσταση που επικρατεί στο επίπεδο των λεγόμενων "ανθρωπίνων δικαιωμάτων". Η οικονομία του τουρκικού κράτους έχει φτάσει στο χείλος της κατάρρευσης και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την εξάρτησή του από την βοήθεια του Δ.Ν.Τ. καθώς και του αμερικάνικου κράτους.

Η οικονομική κρίση και η ευρωπαϊκή προοπτική επιβάλλουν την καταστολή, σαν αποτέλεσμα της αναδιάρθρωσης της κυριαρχίας, κράτους και αφεντικών, στην υποθήφια προς ένταξη στην Ε.Ε. χώρα. Η ένταση της κρατικής καταστολής έχει ξεπεράσει τα όρια της βαρβαρότητας, με τα κελιά F (αντίστοιχα με τα λευκά κελιά στην Γερμανία), την αιματηρή καταστολή των εξεγέρσεων μέσα στις τουρκικές φυλακές, τις συνεχόμενες επιθέσεις από την αστυνομία έξω από τις φυλακές σε συντρόφους και συμπαραστάτες των απεργών, την άγρια καταστολή διαδηλώσεων. Η κρατική επιβολή στην τουρκία, γίνεται όλο και πιο απροκάλυπτη στο φόντο της σύγκλισης με την Ευρώπη και εντείνεται, σε τέτοιο βαθμό, λόγω και της

ύπαρξης πλήθους κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων, που αναφέρουμε μερικές ενδεικτικά. Υπάρχουν πάνω από 300.000 λιποτάκτες και αρκετοί αρνητές στράτευσης, αναπτύσσονται αγώνες και αντιστάσεις, όπως αυτός των αγροτών της Bergama ενάντια στην Euro Gold Company (που μας θυμίζει τον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου), πλήθος απεργιών σ' όλη την τουρκική επικράτεια αλλά και εξεγέρσεων στα κουρδικά χωριά, ενάντια στη ρατσιστική καταπίεση από την πλευρά του τουρκικού κράτους. Τα τελευταία χρόνια, επίσης, έχουν αναπτυχθεί οι αναρχικές ιδέες, από συντρόφους, που σε συνδυασμό με την κοινωνική δράση προσπαθούν να γενικεύσουν τον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, καταπίεσης και εκμετάλλευσης, στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Παρ' όλα αυτά, τον τελευταίο καιρό η προσοχή μας είναι στραμμένη στη μακροχρόνια απεργία πείνας, των τούρκων πολιτικών κρατουμένων, ενάντια στις βίαιες επιθέσεις που επιβάλλει η αναδιάρθρωση των μηχανισμών του κράτους και ιδιαίτερα στο "σωφρονιστικό σύστημα". Μια επίθεση που έχει στοιχίσει, μέχρι τώρα, δεκάδες ζωές αγωνιστών. Αξίζει τον κόπο να ειπωθούν κάποια σχόλια για τον ρόλο των σταλινικών οργανώσεων, σ' αυτήν την τελευταία απεργία πείνας. Μέχρι τώρα οι πρωτοβουλίες αλληλεγγύης, αλλά και οι ίδιοι οι απεργοί μέσα από τον αγώνα τους, κατά κάποιο τρόπο, έχουν εγκλωβίσει την αλληλεγγύη μέσα σε στερεότυπα. Κι αυτό, περιορίζοντας την δράση τους σε μια συγκεκριμένη αιχμή της κρατικής καταστολής (κελιά τύπου F) και στο να κεντρίσουν τον δυτικό κόσμο, δείχνοντας τον "αντιδημοκρατικό" χαρακτήρα και την καταπάτηση των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων", από την πλευρά του τουρκικού κράτους. Όλη αυτή η προσπάθεια, που επιδιώκει να διεγείρει τα ανθρωπιστικά και δημοκρατικά ένστικτα των δυτικών κυβερνήσεων αλλά και υπηκόων, υποδαθμίζει την αλληλεγγύη και από στιγμή αγώνα την μετατρέπει σε ένα σύνολο αμυντικών πολιτικών διεκδικήσεων. Την ίδια στιγμή δέβαια, οι τουρκικές σταλινικές οργανώσεις, που ηγεμονεύουν τον αγώνα των απεργών πείνας, δολοφονούν και διώκουν αναρχικούς και άλλους που τολμούν να διαφωνούν, με τις γραμμές των εκάστοτε "επαναστατικών" κομμάτων και ιεραρχικών δομών, αποδεικνύοντας πως, εκτός από τον αυταρχισμό, έχουν και άλλες κοινές πρακτικές με το κράτος.

Η ανάγκη ν' αναπτυχθεί αλληλεγγύη σε όσους αγωνίζονται ενάντια στο κράτος, παραμένει πάντα ένα όπλο στα χέρια των αγωνιζόμενων. Όμως η αλληλεγγύη είναι άλλη μια, διόλου υποτιμητέα, στιγμή αγώνα ενάντια στην εξουσία και για το λόγο αυτό δεν είναι μια διαδικασία άμυνας, έστω και αν τονίζεται ιδιαίτερα σαν ανάγκη, μετά από κάποια επίθεση του κράτους. Η πραγμάτωση της αλληλεγγύης προκύπτει με τον γενικευμένο αγώνα ενάντια στην κυριαρχία και όχι μόνο στις επιμέρους πιέσεις της κρατικής επιβολής, όταν η έντασή τους είναι πιο αυξημένη. Ο αγώνας για την ατομική και την κοινωνική απελευθέρωση είναι κοινός στόχος για όλους τους αγωνιζόμενους του κόσμου και δεν γνωρίζει σύνορα.

Η ανάγκη και η επιθυμία να γνωρίσουμε το αναρχικό κίνημα στην τουρκία, το τι αντιμετωπίζει, σε ποιες συνθήκες αναπτύσσει τη δράση του, στο δρόμο για την απελευθέρωση, από το κράτος, τα ντόπια αφεντικά και τις σταλινικές οργανώσεις, είναι η αιτία για την οποία παραθέτουμε την παρακάτω μετάφραση από το κείμενο της αναρχικής ομάδας "5η Μάη".

Η ομάδα 5 Μάη

Η ομάδα 5 Μάη (1993) είναι μια ομάδα Τούρκων και Κούρδων Αναρχικών που βρίσκονται στην εξορία. Στις 6 Μαΐου του 1972 το τουρκικό κράτος κρέμασε τρεις επαναστάτες, μεταξύ των οποίων και τον Deniz Germio. Το γεγονός αποτέλεσε ευρύτερα αφετηρία για τη γέννηση του ριζοσπαστικού κινήματος στην Τουρκία. Επιλέξαμε την ημερομηνία “5 Μάη” όταν οι τρεις επαναστάτες ήταν ακόμα ζωντανοί.

Η “5 Μάη” είναι μια αναρχική ομάδα όπου συμμετέχουν αναρχικοί από διαφορετικές τάσεις, έχοντας έτσι μια πολυποίκιλη προοπτική. Αυτή η προοπτική, μαζί με την ιδέα της ατομικής αυτονομίας, σχηματίζουν την εσωτερική υφή της ομάδας. Δεν έχουμε κάποια παγιωμένη πολιτική γραμμή ή αρχές.

Αυτό που είναι σημαντικό, είναι πως για μας αυτό που έχει δυναμική είναι ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό και το милитарισμό πάνω στις ταξικές βάσεις. Σημαντικός επίσης θεωρείται ο αγώνας ενάντια στο σεξισμό και το ρατσισμό. Μια από τις σημαντικότερες δραστηριότητές μας προς την Τουρκία (από την εξορία), είναι η μετάφραση αναρχικού έντυπου υλικού στην τουρκική. Έχουμε ακόμα μεταφράσει διάφορα βιβλία στην τουρκική. Έχουμε, επίσης, εκδώσει βιβλία, μπροσούρες και κείμενα στην τουρκική καθώς και την αγγλική γλώσσα.

Ορισμένοι ακτιβιστές της ομάδας “5 Μάη” συνεργάζονται και με άλλες ομάδες στο Λονδίνο, όπως με ελευθεριακές και ριζοσπαστικές συλλογικότητες σε διάφορες εκδηλώσεις σ’ άλλες χώρες. Έχουμε επαφή και επικοινωνία με συντρόφους στην Ευρώπη, τις ΗΠΑ, τη Μέση Ανατολή και τη Λατινική Αμερική. Η ομάδα “5 Μάη” προσπαθεί να μεταδώσει τις αναρχικές ιδέες στο εσωτερικό της τουρκικής και κουρδικής κοινότητας του Λονδίνου. Κάποιοι από εμάς συμμετέχουν ενεργά στην Καμπάνια ενάντια στην Υποχρεωτική Στρατιωτική Θητεία στην Τουρκία (ZAK). Η καμπάνια ξεκίνησε το 1996 σαν προσπάθεια στήριξης και αλληλεγγύης στον Murat Ulke, αντιρρησία συνείδησης, ο οποίος κρατείται ακόμα στις φυλακές. Πέρα από τα τοπικά ζητήματα του Λονδίνου καθώς και εκδηλώσεις σε εθνικό επίπεδο, το επίκεντρο της δράσης μας στρέφεται απέναντι στον εθνικισμό και το милитарισμό.

“Είμαστε εδώ για να θάψουμε την τουρκική “Δημοκρατία” και όχι για να την δοξάσουμε”

Φονταμενταλισμός, εθνικισμός και милитарισμός στην Τουρκία

(1998) Από την ομάδα “5 Μάη”

Η τουρκική κυβέρνηση και ο στρατός προετοιμάζονται για τον εορτασμό της 75ης επετείου από την ίδρυση της τουρκικής “Δημοκρατίας”. Με αφορμή το αυτό-αποκαλούμενο “μεγάλο” γεγονός, η κυβέρνηση σχεδιάζει να προτείνει ένα νέο νόμο περί αμνηστίας για τους πολιτικούς κρατούμενους, δέβαια δεν θα συμπεριλαμβάνονται αρνητές συνείδησης, ριζοσπάστες αριστεροί, κούρδοι αντάρτες και ισλαμιστές. Παρόλα αυτά, κάποιοι από τους “αριστερούς” μας είναι πολύ πρόθυμοι να πάρουν μέρος σ’ αυτά τα εορταστικά “όργια” μιας τουρκικής “δημοκρατίας” που θεμελιώθηκε πάνω στα δάκρυα και το αίμα των καταπιεσμένων.

Ο Κεμάλ Ατατούρκ (1881-1938) είχε θεμελιώσει τη “Δημοκρατία” της Τουρκίας (1923) πάνω σε έξι αρχές: εθνικισμό, ρεφορμισμό, κρατισμό, κοινοβουλευτισμό, λαϊκισμό και εκκοσμίκευση. Κάτω από το κεμαλικό καθεστώς το Κράτος απελευθερώθηκε από την κυριαρχία της θρησκείας και η θρησκεία τέθηκε κάτω από τον κρατικό έλεγχο. Κυρίως οι ιδέες της εκκοσμίκευσης, του ρεφορμισμού και της δημοκρατικότητας, αποδείχθηκαν σημαντικά εργαλεία στα χέρια της κεμαλικής ελίτ στην προσπάθειά της να καταπιέσει τον κόσμο που έφερε την ισλαμική πίστη. Γενικώς, η σχέση μεταξύ καταπιεστή και καταπιεζόμενου εμπεριέχει την καταπίεση και την αντίσταση μαζί. Η σχέση, όμως, ανάμεσα στους κεμαλικούς και τους ισλαμιστές, όπως θα δούμε, δεν σταματάει εκεί: και οι δυο πλευρές τείνουν να εκμεταλλευτούν η μια την άλλη ώστε να επιτύχουν τους σκοπούς τους.

Η ισλαμική αντίδραση στην Τουρκία εκδηλώθηκε δια μέσου δυο ρευμάτων: από τη μια με την εξέγερση του συντηρητικού ισλαμικού πληθυσμού και από την άλλη μέσω του ισλαμικού πολιτικού κινήματος. Η λαϊκή δυσανεξία κατά τη διάρκεια των πρώτων δεκαετιών της “δημοκρατίας”, συνήθως έπαιρνε τη μορφή αυθόρμητων εκρήξεων οργής, από την πλευρά του συντηρητικού ισλαμικού πληθυσμού, ο οποίος ήταν κυρίως αγράμματος και βαθιά επηρεασμένος από τα

θρησκευτικά συναισθήματα. Η εξέγερση του Sheikh Said το 1925, μια εξέγερση των Σουνιτών Κούρδων στη Νοτιοανατολική Τουρκία, είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα. Ο στρατός κατέστειλε δολοφονικά κάθε εξέγερση μικρής ή μεγάλης έντασης, συμπεριλαμβανομένης και της εξέγερσης του Sheikh Said. Εκατοντάδες ανθρώπων που εξεγέρθηκαν ή αντιστάθηκαν ένοπλα στην κυρίαρχη κοινωνική και πολιτική τάξη, καταδικάστηκαν σε θάνατο από στημένα δικαστήρια.

Το ισλαμικό πολιτικό κίνημα, από την άλλη πλευρά, επιλέγοντας να μην έρθει σε σύγκρουση με το Κράτος, σχημάτισε συμμαχίες στο εσωτερικό της κυρίαρχης ελίτ υιοθετώντας μια μετριοπαθή γραμμή. Μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, το πέρασμα από το μονοκομματικό σε ένα πολυκομματικό σύστημα (αυτή η κοινοβουλευτική αλλαγή ήταν αποτέλεσμα μιας διάσπασης στο εσωτερικό της κυρίαρχης ελίτ: από τη μια, το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP) το οποίο ήταν και το κυρίαρχο κόμμα, και από την άλλη το Δημοκρατικό Κόμμα (DP) το οποίο είχε αναδυθεί υπό μια φράξια του CHP) επέτρεψε στο ισλαμικό κίνημα να βρει χώρο για συμμαχία με το Δημοκρατικό Κόμμα (DP). Με στόχο να κερδίσει το μεγαλύτερο μέρος των ψήφων στις αγροτικές περιοχές, το DP έπρεπε να δώσει το ισλαμικό κίνημα κάτω από τις δλέψεις του, όπως τελικά και κατάφερε, και να κερδίσει τις γενικές εκλογές του 1950 με μεγάλη διαφορά από τα υπόλοιπα κόμματα. Όμως, μετά την ανατροπή του DP από ένα στρατιωτικό πραξικόπημα στις 27 Μαΐου του 1960, ήταν το Κόμμα της Δικαιοσύνης (AP) που, κληρονομώντας την πολιτική του απαγορευμένου DP, θα νικήσει στις γενικές εκλογές του 1965. Το AP χρησιμοποίησε το συντηρητικό ισλαμικό πλήθος καθώς και το ισλαμικό κίνημα σαν δυνάμεις καταστολής στα αναδυόμενα κινήματα των εργατών και της νεολαίας. Οι μεγαλέμποροι από τις επαρχίες, που θησαύριζαν κάτω από τη σκέπη του AP, ενθάρρυναν και επιχορήγησαν τις επιθετικές ενέργειες αυτών (τεχνιτών, μικροεμπόρων και ανθρώπων από τις αγροτικές περιοχές που είχαν χάσει κάθε ελπίδα για το μέλλον) που είχαν γίνει φτωχότεροι και πιο οργισμένοι εξαιτίας της αυξανόμενης οικονομικής καταπίεσης και που τελικά έπεσαν πάνω στην παγίδα της θρησκείας.

Το 1969, οι ηγέτες του ισλαμικού κινήματος, οι οποίοι εν τω μεταξύ ήταν οργανωμένοι κάτω από την ομπρέλα του AP, συνειδητοποίησαν πως ήταν αρκετά ισχυροί ώστε να σχηματίσουν ένα δικό τους κόμμα, το οποίο ονομάστηκε Κόμμα της Εθνικής Τάξης (MNP). Όμως, το Μάρτιο του 1971, ο στρατός ετοίμασε ένα άλλο πραξικόπημα, συντρίβοντας το επαναστατικό κίνημα και καταστέλλοντας τη δυναμική του MNP. Ο στρατός, ενώ προηγουμένως εθελουφλούσε στην χρησιμοποίηση του ισλαμικού κινήματος από το Κράτος για την καταστολή του επαναστατικού κινήματος, αντιμετώπισε το στόχο του ισλαμικού κινήματος, να κερδίσει την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ως απειλή.

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '70, το Κράτος συνέχισε την πολιτική της χρησιμοποίησης των φανατικών ισλαμικών ομάδων ενάντια στο επαναστατικό κίνημα. Ειδικά, στις επαρχιακές πόλεις, το Κράτος προκάλεσε εσκεμμένα του συντηρητικούς Σουνίτες να οργανώσουν πογκρόμ κάτω από την ηγεσία των "Γκρίζων Λύκων" -μέλη του φασιστικού κόμματος, κόμμα του Εθνικιστικού Κινήματος (MHP)- ενάντια σε μια μικρή αιρετική σέχτα της ισλαμικής θρησκείας, γνωστή ως Αλεδίτες. Οι αυτό-αποκαλούμενοι αντι-μοντερνιστές του ισλαμικού κινήματος συγκέντρωσαν τη μεγαλύτερη δυναμική τους το 1980, όταν οι λεγόμενοι αντι-φονταμενταλιστές κεμαλικόι στρατιωτικοί έκαναν άλλο ένα πραξικόπημα στις 12 Σεπτέμβρη του 1980.

Ο στρατός υποστήριξε το ισλαμικό κίνημα, παρόλη την αντιπάθεια που αυτό έτρεφε απέναντι σε κάθε τι το κοσμικό, και αυτό ωφέλησε το στρατό ώστε να απομυζήσει ιδεολογική εξουσία απέναντι στο σύνολο του λαού. Το ισλαμικό κίνημα από την άλλη, δεν ήταν σε καμία περίπτωση απρόθυμο να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε ευκαιρία προσέφερε το Κράτος, ώστε να ανεβεί στη σκάλα της εξουσίας.

Δυστυχώς, ακόμα και κάποιοι από τους Μαξιστές διανοούμενους και αριστερούς στην Τουρκία



αδυνατούν να κατανοήσουν την αληθινή βάση της κόντρας μεταξύ κοσμικού κράτους και ισλαμισμού στο απαιτούμενο βάθος που λαμβάνει αυτή η σύγκρουση στην κυρίαρχη πολιτική και ιδεολογική ατζέντα της εποχής μας. Αυτή η αδυναμία τους οδηγεί στο να πάρουν το μέρος του στρατού και της εκκοσμίκευσης. Η πραγματικότητα είναι πως έχουμε να κάνουμε με μια θεμελιακή σύγκρουση εξουσίας δυο δυνάμεων, οι οποίες δεν είναι ουσιαστικά και πολύ διαφορετικές μεταξύ τους, και όχι με τη σύγκρουση δυο συστημάτων. Ο στρατός είναι τόσο συντηρητικός όσο και το ισλαμικό κίνημα και το ισλαμικό κίνημα είναι προοδευτικό στο μέτρο που είναι και ο στρατός. Με άλλα λόγια, η πάλη για την εξουσία γίνεται μεταξύ δυο δυνάμεων 'προοδευτικών' και 'συντηρητικών' την ίδια στιγμή.

Ακριβώς γι αυτό το λόγο, μπορεί να ειπωθεί πως το ισλαμικό κίνημα στην Τουρκία είναι δομικά διαφορετικό από τα αντίστοιχα φονταμενταλιστικά κινήματα της Αλγερίας και του Ιράν. Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων από το πιο ισχυρό τμήμα του ισλαμικού κινήματος είναι επιχειρηματίες. Κάποιοι άλλοι εργάζονται σε κρατικά ιδρύματα και υπηρεσίες. Τα φονταμενταλιστικά 'στοιχεία' του κινήματος είναι περιθωριοποιημένα. Σε αντίθεση με τους ηγέτες του φονταμενταλιστικού κινήματος στην Αλγερία, οι Ισλαμιστές ηγέτες στην Τουρκία δεν έχουν καμία διάθεση να πολεμήσουν έως θανάτου, και αυτό γιατί ο κοινωνικός και πολιτικός τους ρόλος δεν τους επιτρέπει να εναντιωθούν στο κοσμικό κράτος. Επίσης, διατηρούν ισχυρούς δεσμούς με την Σαουδική Αραβία, τη χώρα με τη μεγαλύτερη συμμετοχή στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα από κάθε άλλη του ισλαμικού κόσμου. Αυτός είναι άλλος ένας παράγοντας που ελαχιστοποιεί το βαθμό εξτρεμισμού του κινήματος. Ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά του ισλαμικού κινήματος στην Τουρκία, είναι πως οι Ισλαμιστές, των οποίων πάγιος στόχος είναι ο σχηματισμός θρησκευτικού κράτους στα πρότυπα του Ιράν, πέρα από την αντιπαράθεση με την κοσμική εξουσία, προσπαθούν να δημιουργήσουν τις δυνατότητες εξάπλωσης της ισλαμικής ιδεολογίας και του lifestyle σε κάθε χώρο της κοινωνίας, από την εκπαίδευση έως τη μόδα, από την πνευματική ζωή έως και την αθλητική, από τα media έως το sex, προσπαθώντας έτσι να προσαρμόσουν τις ισλαμικές αξίες στη διαδικασία του μοντερνισμού. Μ' αυτούς τους τρόπους, προσπαθούν να θεμελιώσουν την ιδεολογική ηγεμονία τους στην κοινωνία και μετά να καταλάβουν το Κράτος. Αντιθέτως, οι Ιακωβινο-Κεμαλιστές εγκαθιστούν την ιδεολογική ηγεμονία τους μέσα από τον μηχανισμό του Κράτους. Κάτω από αυτό το σκεπτικό, η μακρόχρονη και οξεία διαμάχη ανάμεσα στους κεμαλιστές και τους ισλαμιστές είναι μια πάλη για την ιδεολογική ηγεμονία και την πολιτική εξουσία. Χάρη στη στήριξη των ΜΜΕ, του στρατού και του εκπαιδευτικού μηχανισμού, οι κεμαλιστές φαίνεται να έχουν τον πρώτο λόγο στην πάλη για την κατοχή της ιδεολογικής ηγεμονίας. Για παράδειγμα, τα ΜΜΕ προσπαθούν να δημιουργήσουν κύμα λαϊκής πατριωτικής υστερίας, όμοιο με την αντικομμουνιστική υστερία του 1950 στην Μακ-Καρθική Αμερική. Τη δεκαετία του '80, το ισλαμικό ρεύμα από τη μία, κατάφερε να ενισχύσει τη δυναμική του ανάμεσα στους θρησκευόμενους οι οποίοι αντιδρούσαν απέναντι στην κεμαλική δικτατορία, και από την άλλη, κέρδισε σημαντικά πολιτικά οφέλη από την προστασία και τις μετέπειτα ευκαιρίες που η ίδια η δικτατορία του προσέφερε. Από τα μέσα του '90, το ισλαμικό κίνημα, οργανωμένο κάτω από το όνομα του Κόμματος της Ευημερίας (RP), κέρδισε περισσότερο από το 30 % των ψήφων και έγινε το μεγαλύτερο δεξιό κόμμα (εννοώντας πως κατείχε την πλειοψηφία στο κοινοβούλιο). Πια, το ισλαμικό κίνημα αποφάσισε να αφήσει τον 30χρονο ρόλο του ως όργανο στα χέρια της κυρίαρχης ελίτ και να διεκδικήσει άμεσα μερτικό εξουσίας.

Η στρατιωτική ηγεσία ήταν συνηθισμένη στη συνδιαχείριση της εξουσίας εδώ και 50 χρόνια με την ηγεσία των DP και AP, μέλη των οποίων, αν και δεν ήταν ισλαμιστές, διατηρούσαν σχέσεις μαζί τους. Το 1980, μετά τη στρατιωτική χούντα και την κατάργηση του AP, η παράδοση των ισχυρών AP και DP διαιρέθηκε σε άλλα δυο μέρη: στο Κόμμα της Μητέρας Πατρίδας (ANAP) και στο Κόμμα του Σωστού Δρόμου (DYP). Μπροστά σε αυτήν τη σημαντική αλλαγή, οι στρατηγικοί πανικοβλήθηκαν και αισθάνθηκαν να απειλούνται οι θέσεις τους στις δομές της εξουσίας. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η φράξια των στρατηγών άρχισε να ετοιμάζει δικτατορία, επιδιώκοντας την δοήθεια των Αλεβιτών (οι οποίοι ήταν στόχος των φονταμενταλιστικών επιθέσεων), κάποιων κομματιών της Αριστεράς και των μεσαίων τάξεων. Έτσι, κατεβάζοντας τανκς στους δρόμους και χρησιμοποιώντας την εξουσία του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας -μηχανισμός νομιμοποίησης των στρατιωτικών επεμβάσεων στις 'δουλειές' της εκάστοτε κυβέρνησης- η μιλιταριστική κλίκα έκανε ένα μετά-μοντέρνο πραξικόπημα το Φεβρουάριο του '97, χτυπώντας

το Κόμμα της “Ενμερείας” των ισλαμιστών, με μια ατσάλινη αντι-φονταμενταλιστική προπαγάνδα, που μας θύμιζε δεκαετίες ’20 και ’30 και κεμαλικό καθεστώς. Όμως το RP κράτησε την παραδοσιακή τακτική του απέναντι στους στρατηγούς: υπακοή και κάλεσμα στους οπαδούς του για σύνεση και αναμονή της επόμενης φοράς που η κοσμική δικτατορία θα χρειαστεί τη συμβολή των ισλαμιστών.

Ο εθνικισμός, ο λαϊκισμός και ο κρατισμός, οι άλλες 3 αρχές πάνω στις οποίες στη χτίστηκε η τουρκική “Δημοκρατία”, είναι κυρίως εκφράσεις της καταπίεσης απέναντι σε διάφορες εθνοτικές ομάδες και εθνικότητες, όπως των Κούρδων και της τουρκικής πλευράς και των Τουρκοκυπρίων που ζουν στη Βόρεια Κύπρο, κατεχόμενη από τον τουρκικό στρατό από το 1974. Ήταν η κυρίαρχη Επιτροπή Ένωσης και Προόδου που πρωτόδαλε σε πράξη την φυλετική πολιτική του Έθνους-Κράτους, στη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου -η τελευταία περίοδος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας- εξολοθρεύοντας το 1915 τον Αρμενικό λαό, ο οποίος ζούσε σε μεγάλους αριθμούς στην Ανατολική και Βορειοανατολική Τουρκία. “Οι εκτιμήσεις για τον αριθμό των σφαγιασθέντων Αρμενίων κατά την περίοδο 1915-1916, ανέρχονται από λίγες εκατοντάδες χιλιάδες έως ενάμιση εκατομμύριο. Με την ίδρυση της “Δημοκρατίας”, η κυρίαρχη κεμαλική τάξη, υιοθέτησε την ίδια φυλετική πολιτική, προκαλώντας αρκετές αναταραχές και εξεγέρσεις στο Κουρδιστάν, από τις οποίες οι πιο σημαντικές είναι αυτές του Sheikh Said το 1925 και του Dersim το 1938.

Σε αντίθεση με το ισλαμικό κίνημα, το κουρδικό πολιτικό κίνημα, καθοδηγούμενο από Κούρδους διανοούμενους, δεν μπόρεσε να κάνει συμμαχίες στο εσωτερικό της κυρίαρχης τάξης και έπρεπε να υπομείνει για πολλά χρόνια την καταπίεση. Μόνο τη δεκαετία του 1960, όταν άρχισε να ενισχύεται η τουρκική αριστερά, ήταν δυνατό να ανοιχτεί και να εκφραστεί σε ένα σοβαρό επίπεδο το κουρδικό κίνημα. Την επόμενη δεκαετία, διάφορες κουρδικές εθνικιστικές ομάδες από διαφορετικές τάσεις, μη έχοντας βρει μια κοινή πλατφόρμα μέσα στο τουρκικό αριστερό κίνημα, ώστε να διακηρύξουν τις ιδιαίτερες εθνικές και πολιτιστικές τους διεκδικήσεις, διαχωρίστηκαν από την αριστερά και εισήλθαν σε μια προετοιμαστική-οργανωτική περίοδο για τη σύνταξη των δικαιωμάτων τους για ανεξαρτησία ή αυτονομία. Μία από αυτές τις ομάδες, το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), αντί να στραφεί ενάντια στο τουρκικό κράτος, ξεκίνησε την εξάλειψη των ανταγωνιστικών τουρκικών και κουρδικών οργανώσεων της αριστεράς, εγκαθιστώντας έτσι ως βάση της εξουσίας του ολόκληρη την περιοχή. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε πως το Κράτος αγνόησε γι’ αυτές τις ενέργειές του το PKK ακολουθώντας μια πολιτική αδιαφορίας. Το γεγονός πως το PKK και άλλες ομάδες αλληλοεξοντώνονταν δεν πολυαπασχολούσε το Κράτος.

Με το πραξικόπημα της 12ης Σεπτεμβρίου του 1980, οι στρατηγοί προσπάθησαν να πραιτωτικοποιήσουν το σύνολο της κοινωνίας. Ο στόχος αυτού του Λατινοαμερικάνικου τύπου πραξικοπήματος ήταν η τρομοκρατία του λαού. Το πέτυχαν; Όχι. Αντιθέτως, μια τέτοια ασφυκτική ατμόσφαιρα καταπίεσης προκάλεσε στον κόσμο ένα άσβεστο πάθος για ελευθερία και δημοκρατία. Επομένως, η αιτία για την αποδυνάμωση της τουρκικής αριστεράς μετά τη δεκαετία του ’80, η οποία κυριαρχούνταν από σταλινασμό, πρέπει να αποδοθεί όχι τόσο στις στρατιωτικές επιθέσεις που δέχτηκε, αλλά κυρίως στην ανικανότητά της να καλύψει αυτό το πάθος για ελευθερία και δημοκρατία. Ήταν αναπόφευκτο για τις αριστερές/ίστικες οργανώσεις να χάσουν τη “γοητεία” τους κυρίως στα μάτια των αριστερών ανθρώπων, εφόσον αγνοούσαν και χλεύαζαν την ιδέα της ελευθερίας, της ατομικής πρωτοβουλίας και της οργανωτικής δημοκρατίας, την ίδια στιγμή που υμνούσαν το κόμμα-πρωτοπορία.

Όλα αυτά οδήγησαν στην άνοδο του αναρχισμού, του φεμινισμού και άλλων τάσεων όπως του ελευθεριακού σοσιαλισμού. Ο αριθμός των συμπαθούντων απέναντι σε αυτά τα ρεύματα αυξήθηκε τη δεκαετία του ’80, κυρίως στα μεγάλα πολιτιστικά κέντρα όπως η Ιστανμπούλ, η Άγκυρα και η Σμύρνη. Το γιατί, βρήκαν ιδιαίτερη απήχηση μεταξύ άλλων ιδεών αυτές οι τάσεις, οφείλεται στη βαρύτητά τους στην ελευθερία και στην ατομική πρωτοβουλία. Σαφώς και υπάρχουν διαφορές μεταξύ των μεγάλων αστικών κέντρων της Δυτ. Τουρκίας και των αγροτικών περιοχών του Κουρδιστάν, σχετικά με τις συνολικές συνθήκες ζωής των ανθρώπων. Η γενική ατμόσφαιρα τρόμου και καταπίεσης μαζί με τις ρατσιστικές πρακτικές του τουρκικού κράτους έκαναν τη ζωή για τον κουρδικό λαό αβάσταχτη. Σ’αυτές τις συνθήκες, όπου δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική οδός από την στήριξη του PKK, το πάθος για ελευθερία καναλιζάρεται σε αυτήν την οργάνωση, οργάνωση απ’ όπου δεν μπορεί να βρεθεί ούτε ίχνος ελευθερίας.

Το PKK άρχισε το δικό του αντάρτικο στα μέσα του ’80, όταν ο στρατός βρισκόταν ακόμη

στην εξουσία και το καθεστώς έμοιαζε το ίδιο ισχυρό και ακλόνητο με πριν. Ο κουρδικός λαός αντέδρασε θετικά και έδωσε ενεργή στήριξη στο PKK. Το PKK δρήςκε τους πιο ένθερμους υποστηρικτές και μαχητές μεταξύ της νεολαίας των αγροτικών περιοχών οι οποίοι δεν είχαν καμιά πιθανότητα εργασίας και ελπίδα για το αύριο. Ο ανταρτοπόλεμος και ο αριθμός των νεκρών και από τις δυο πλευρές άγγιξε τα ύψη στις αρχές του '90, όταν το τουρκικό κράτος αποφάσισε να καταστείλει όλους τους αντάρτες, του ακολούθους τους και τους υποστηρικτές τους, με μαζική αντεπίθεση. Το κράτος οργάνωσε τις δικές του μυστικές συμμορίες και μυστική αστυνομία ώστε να δολοφονηθούν χιλιάδες κούρδων. Μεταξύ των ετών 1990 και '96 εκατοντάδες χωριά στη νοτιοανατολική Τουρκία λεηλατήθηκαν ή κάηκαν ολοσχερώς. Οι άνθρωποι των περιοχών πιάστηκαν στο ν' αφήσουν τα μέρη τους, και αν το αρνούσαν, δολοφονούνταν άγρια. Πολλοί 'εξαφανίστηκαν' και οι φονιάδες τους -οι μυστικές συμμορίες του κράτους- καλύφθηκαν και προστατεύτηκαν από το 'επίσημο' κράτος. Παρόλα αυτά, το αντάρτικο δεν σταμάτησε. αντιθέτως εξαπλώθηκε κι άλλο.

Όμως, μετά το σκάνδαλο Susurluk το 1996, η ηγεσία του PKK, η οποία ήταν κάτω από την επιρροή του Yalc n Kucak (Σταλινικός συγγραφέας και υποστηρικτής του Κεμαλισμού, εργάστηκε ως ειδικός στο Ινστιτούτο Κρατικού σχεδιασμού στη δεκαετία του '60), έμοιαζε να πιστεύει πως ο στρατός είχε απομακρυνθεί από την πολιτική του και ήταν τώρα πρόθυμος να κάνει παραχωρήσεις στο κουρδικό αντάρτικο κίνημα. Το PKK, επομένως, προσπάθησε να αγγίξει ένα συμβιβασμό.

Μέχρι το σκάνδαλο Susurluk, οι στρατηγοί ήταν σε στενή συνεργασία με το κυρίαρχο κόμμα (PYP) και την αστυνομία, με σκοπό να καταστραφεί το κουρδικό αντάρτικο. Όμως, μετά τις γενικές εκλογές του '95, αυτή η συνεργασία εξελίχθηκε σε διαμάχη ανάμεσα στην στρατιωτική ηγεσία και το DYP, εξαιτίας της συμμαχίας του τελευταίου με το ισλαμικό RP. Ήταν φυσικό κάτι τέτοιο να εξοργίσει τους στρατηγούς, όπου και στη συνέχεια θα κατηγορήσουν το DYP για κάθε αποτυχία στον αιματηρό πόλεμο με τους κούρδους όπως και για τις δολοφονίες που διέπραξαν οι μυστικές συμμορίες του κράτους. Το σκάνδαλο Susurluk προσέφερε μια εκπληκτική ευκαιρία στους στρατηγούς να ανατρέψουν την συμμορία DYP-RP (ήδη έχουμε αναφέρει παραπάνω σχετικά με αυτό το μεταμοντέρνο πραξικόπημα).

Το PKK συνεχίζει να επεξεργάζεται την προσέγγιση για ένα συμβιβασμό. Όμως, οι στρατιωτικές επιχειρήσεις στις κουρδικές περιοχές κοντά ή πέρα από τα σύνορα με το Ιράκ, έχουν αυξηθεί, με την ηγεσία του PKK να φαίνεται αποθαρρυνμένη από αυτήν την εξέλιξη, δεδομένου του ότι επιδιώκει να έρθει σε κάποια συμφωνία. Από την άλλη πλευρά, ο στρατός δείχνει να μην επιθυμεί το τέλος του πολέμου. Είναι προφανές πως η συνέχιση του πολέμου σε κάποιο ελέγχσιμο επίπεδο βοηθάει το στρατό στην πληρωμή των υψηλών χρεών του, αλλά το σημαντικότερο συμβάλει στον καθορισμό της πολιτικής ζωής της χώρας από τους μιλιταριστές. Είναι οι νέοι, οι φτωχοί και οι καταπιεσμένοι σε Τουρκία και Κουρδιστάν, που καλούνται καθημερινά να πληρώνουν το τίμημα αυτού του αιματηρού πολέμου. Είναι γεγονός πως ο τουρκικός στρατός προσπαθεί να στρατολογήει το δυναμικό του από τη νεολαία των φτωχών τάξεων. Οι πλούσιοι πάντα αποφεύγουν την κατάταξη στο στράτευμα μέσω 'νομικών' διαδικασιών, ενώ όσοι συμβαίνει να κατατάσσονται βρίσκουν άλλους τρόπους (προσωπικές επαφές με ανώτερους γραφειοκράτες) ώστε να μη φτάσουν στο μέτωπο. Πολλοί νέοι των φτωχών τάξεων, αρνούνται να πάρουν μέρος σ' αυτήν την άδικη και βάρβαρη σφαγή. Υπάρχουν πάνω από 300.000 λιποτάχτες στην Τουρκία και ο αριθμός τους συνεχώς αυξάνεται. Οι πόλεμοι είναι οι νεκροθάφτες της Επανάστασης και καταλήγουν σε περισσότερο δεσποτικά καθεστώτα και για τις δυο πλευρές. Ακόμα και όταν οι πόλεμοι καταλήγουν σε Επανάστασεις, σε τελευταία ανάλυση τις καταστρέφουν. (Ο Α' Παγκόσμιος πόλεμος τέλειωσε με τη Ρωσική Επανάσταση αλλά ο εμφύλιος την κατέστρεψε). Ο πόλεμος του Κουρδιστάν όχι μόνο στρατιωτικοποιεί κάθε κύτταρο της κοινωνίας, αλλά προκαλεί μακροχρόνια παράλυση της κοινωνίας μέσω της βίας. Δε γεννάει και τρέφει μόνο σοβινιστικά αισθήματα μεταξύ του τουρκικού και κουρδικού λαού, αλλά βοηθάει και ενισχύει την εξάπλωση μιας αυταρχικής-εξουσιαστικής διάθεσης που ζημιώνει ανεπανόρθωτα το αίτημα της ελευθερίας. Όλα αυτά δημιουργούν την ανάγκη σε όλους μας να γίνουμε πιο ενεργοί στους αγώνες για την παύση του πολέμου. Ο τουρκικός στρατός πρέπει να βάλει τέλος σε όλες του τις επιχειρήσεις στο Κουρδιστάν. Υποστηρίξαμε πάντα τον αγώνα του κουρδικού λαού ενάντια στο έθνος-κράτος. Αυτό δεν σημαίνει πως στηρίζαμε τα εθνικιστικά και πατριωτικά αισθήματα στους καταπιεσμένους, ούτε δέδιαι πως στηρίζουμε το PKK, μια οργάνωση που θέλει να δημιουργήσει το δικό της κράτος.

Σαν τούρκοι και κούρδοι αναρχικοί, είμαστε ενάντιοι στην αποικιακή πολιτική του τουρκικού κράτους, την πολιτική της αφομοίωσης, του διωγμού και της βίαιης μετανάστευσης στη βόρεια Κύπρο απέναντι στους τουρκοκύπριους. Πιστεύουμε πως οι τουρκοκύπριοι και οι ελληνοκύπριοι μπορούν να λύσουν τις διαφορές τους μόνοι τους, χωρίς οποιαδήποτε εξωτερική επέμβαση προς όφελος της μίας ή άλλης κυβέρνησης. Η έννοια του έθνους είναι μια φανταστική έννοια και θεώρηση, συχνά χρησιμοποιημένη από τις κυρίαρχες τάξεις για την ενίσχυση της δομής των εξουσιών τους ή για την καταστολή καταπιεσμένων μειονοτήτων και μειοψηφιών. Ακριδώς γι αυτό, δεν πιστεύουμε στον αυτό-αποκαλούμενο αυτοκαθορισμό ενός φανταστικού έθνους αλλά στην αυτοκυβέρνηση-αυτοδιεύθυνση των ατόμων, ομάδων και κοινοτήτων, εργαζομένων και ανέργων. Είναι απαραίτητο για τον τουρκικό, τον κουρδικό και ελληνικό λαό να βρίσκονται σε αλληλεγγύη απέναντι σε κάθε επεκτατική και σοβινιστική πολιτική του τουρκικού και ελληνικού κράτους. Άρα είναι και αναγκαία η σύσφιξη των δεσμών ανάμεσα σε τούρκους, κούρδους και έλληνες αναρχικούς.

Οι άνθρωποι που ζουν μέσα στην Τουρκία, ζούνε κάτω από τη δικτατορία της κεμαλικής τάξης για 75 χρόνια. Η κεντρική αρχή αυτής της δικτατορίας είναι ο Κρατισμός, δηλαδή η κυριαρχία παρά η οικονομική μορφή διακυβέρνησης από το Κράτος. Το Κράτος διαρκώς εμπλέκεται και επεμβαίνει στην ελευθερία μας: από τη μία, λέει πως οι γυναίκες δεν πρέπει να καλύπτουν το πρόσωπό τους και από την άλλη, προσπαθεί να ελέγξει αν οι μαθήτρες ενός γυμνασίου είναι παρθένες ή όχι. Τα πάντα κυριαρχούνται από το Κράτος, συμπεριλαμβανομένων και των Μ.Μ.Ε., των συνδικάτων, και ορισμένων κομματιών της αριστεράς.

Τα Μ.Μ.Ε. είναι το σημαντικότερο και αποτελεσματικότερο όργανο του τωρινού καθεστώτος για την πλύση εγκεφάλου του λαού και την αποδοχή των ρόλων που του ετοιμάζουν. Ο λαός, είτε είναι ενεργός πολιτικά είτε όχι, βασανίζεται συστηματικά στις φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα. Το πατριαρχικό Κράτος εμμέσως δικαιολογεί τη βία απέναντι στις γυναίκες και τα παιδιά. Οι εργάτες και οι αγρότες θα εκμεταλλεύονται και θα καταπιέζονται όσο υπάρχει το Κράτος. Τα πλήθη των φτωχών που πλημμυρίζουν τις μεγαλουπόλεις μέρα με τη μέρα, εξαιτίας του πολέμου στο Κουρδιστάν, είναι το λιγότερο κάτω από άθλιες συνθήκες.

Κάποιοι από την αριστερά, όπως το Εργατικό Κόμμα (ΙΡ) έγιναν όργανα του Κράτους. Τώρα, τα μέλη του ΙΡ κρατούν τουρκικές σημαίες στις διαδηλώσεις και επιτίθενται στις οργανώσεις της αριστεράς που τους εναντιώνονται. Το ΙΡ διατηρεί, επίσης, σχέσεις με κάποιες φράξιες των φασιστικών Γκρίζων Λύκων. Ένα άλλο κόμμα, το Κόμμα της Ελευθερίας και της Αλληλεγγύης (ΟΔΡ), δραστηριοποιείται ως σύνδεσμος κάποιων αριστερών ομάδων και εναντιώνεται στο Κράτος, για να υπερασπιστεί δημοκρατικά δικαιώματα, κρατώντας γενικότερα μια στάση φιλοδυτικού δημοκρατισμού.

Από την άλλη, η ριζοσπαστική αριστερά, είναι δυστυχώς κλειστόμυαλη και, κατά κάποιον τρόπο, δεν μπορεί να σώσει τον εαυτό της από τα πλοκάμια της Σταλινικής παράδοσης. Σύμφωνα με κάθε οργάνωση της Ριζοσπαστικής αριστεράς, η επανάσταση θα συμβεί μόνο αν το "κόμμα του προλεταριάτου" δυναμώνει μέρα με τη μέρα. Το ειρωνικό είναι πως υπάρχουν τόσα πολλά αυτό-αποκαλούμενα "κόμματα του προλεταριάτου", τα οποία είναι σε θανάσιμο ανταγωνισμό μεταξύ τους. Όμως μόνο μια επανάσταση οικοδομημένη πάνω στο αυτόβουλο των μαζών και των ατόμων, δίχως καμία συμμετοχή αυτών των κομμάτων, έχει πιθανότητες να πετύχει. Η εποχή των κομμάτων παρήλθε. Ακόμη και τα μέλη τους δέχονται πως όλα τα κόμματα είναι μικρογραφίες των κρατών και των γραφειοκρατιών του μέλλοντος. Μ' αυτή τη λογική, όχι μόνο ο Μαρξισμός αλλά και ο φιλελευθερισμός - ο πατέρας του κομματικού συστήματος - είναι νεκρός. Αυτό εξηγεί το νέο ενδιαφέρον για τις αναρχικές ιδέες.

Μέχρι εδώ σκιαγραφήσαμε μια αρνητική εικόνα της τουρκικής κοινωνίας. Δεν πρέπει να θεωρηθεί, από ό,τι έχουμε πει ως τώρα, πως η κοινωνία είναι κάτω από τον ολοκληρωτικό έλεγχο του Κράτους. Παρόλα αυτά, ο λαός αντιστέκεται στο παρών καθεστώς με διάφορους τρόπους και μορφές. το κοινοβούλιο, το στολίδι της δικτατορίας, έχει χάσει την αξιοπιστία του στα μάτια του λαού. Για παράδειγμα, το '95, οι Αλεβίτες της περιοχής Gazi της Ιστανμπούλ, εξεγέρθηκαν αυθόρμητα ενάντια στις τοπικές αρχές εξαιτίας των φόνων που έγιναν από τη μυστική αστυνομία. Έγιναν βίαιες συγκρούσεις μεταξύ της αστυνομίας και του κόσμου για τρεις ολόκληρες μέρες. Εικοσιδύο άνθρωποι σκοτώθηκαν και πολλοί τραυματίστηκαν. Σ' αυτήν την εξέγερση οι Αλεβίτες οργάνωσαν δικά τους ανεξάρτητα δίκτυα πάλης ενάντια στις αρχές. Ένα

άλλο παράδειγμα αυτό-οργάνωσης είναι το οικολογικό κίνημα αντίστασης των αγροτών της Bergama, το οποίο πήρε τη μορφή πολύ δημιουργικών διαδηλώσεων ενάντια στα χρυσωρυχεία της Eurogold Company. Οι άνθρωποι της Bergama αυτό-οργανώθηκαν με δική τους πρωτοβουλία, αδιαφορώντας για το τι θα πουν και θα κάνουν οι αυτό-αποκαλούμενοι ηγέτες τους.

Κανείς άλλος, εκτός από τους αγρότες της Bergama και τη δημιουργική σκέψη τους, δεν θα μπορούσε να φανταστεί μια παράνομη διαμαρτυρία στη γέφυρα του Βοσπόρου, όπου εκατοντάδες γυναίκες και άντρες διαδήλωσαν ημίγυμνοι ενάντια στην κυβέρνηση και τη Eurogold Comp. Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες στιγμές αυτής της κίνησης ήταν η πνευματική και ηθική ενίσχυση που κατέβαλαν οι γυναίκες που πήραν μέρος στις διαμαρτυρίες, παρόλη την άγνοιά τους να διαβάσουν και να γράψουν.

Ένα τρίτο παράδειγμα αποτελεί η επιτροπή ανθρωπίνων δικαιωμάτων (IHD) που δημοσιεύει τα βασανιστήρια και τις “εξαφανίσεις” παρόλες τις επιθέσεις της αστυνομίας και των Μ.Μ.Ε. (Ο



πρόεδρος της επιτροπής AK u Birdal πρόσφατα τραυματίστηκε σοβαρά σε απόπειρα δολοφονίας που έγινε εναντίον του). Η σημασία της συγκεκριμένης οργάνωσης έγκειται στη γενναία στάση της απέναντι στις πολιτικές δυνάμεις και την εθνικιστική υστερία. Υπάρχει επίσης ο σύνδεσμος “Μητέρες του Σαβδάτου”, όπου συγκεντρώνονται κάθε Σάββατο στη λεωφόρο του Γαλατά Σαράι, διαδηλώνοντας για τα “εξαφανισμένα” παιδιά και συγγενείς τους. Ο αγώνας του Οσμάν Μουράτ Ούλκε, αρνητή και ακτιβιστή από την ISK (αντιστεκόμενοι στον πόλεμο του Izmir), είναι επίσης σημαντικός, αφού ο Ούλκε αντιμετωπίζει ολόκληρη τη στρατιωτική μηχανή ως άτομο, δείχνοντας στον καθένα πως η ατομικότητα που αποφασίζει να αντισταθεί είναι ισχυρότερη από κάθε όπλο.

Κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του παρόντος κειμένου, ένα άλλο σκάνδαλο εμφανίστηκε στην Τουρκία: ένα από τα πιο γνωστά αφεντικά της τουρκικής μαφίας, ο Alaadin Gakici, συνελήφθηκε στο Παρίσι. Πάνω του βρέθηκε ένα κόκκινο διαβατήριο - τα κόκκινα διαβατήρια δίνονται μόνο σε υψηλόβαθμους διπλωμάτες- σ' αυτόν δόθηκε από τη MIT (Εθνική Μυστική Υπηρεσία). Επίσης αποκαλύφτηκε πως λίγο πριν τη σύλληψή του είχε ανταλλάξει διάφορα τηλεφωνήματα με δυο υπουργούς της παρούσας κυβέρνησης που ελέγχεται από το στρατό.

Το τουρκικό κράτος είναι αναμειγμένο σε διάφορες βρομοδουλειές, όπως το εμπόριο ναρκωτικών, δίχως τις οποίες η οικονομία θα αντιμετώπιζε την κατάρρευση. Καθημερινά γίνεται και πιο ξεκάθαρο πως οι πολιτικοί, η MIT, η αστυνομία και ο στρατός συνεργάζονται με τη μαφία, πως κάποια από τα αφεντικά της τουρκικής μαφίας είναι και μέλη της MIT. Είναι γνωστό πως ο Μαχμούτ Γιλντιρίμ (κωδικό όνομα “Πράσινος”), μαζικός δολοφόνος που δόθηκε καταζητείται από την αστυνομία, δεν πρόκειται να συλληφθεί εφόσον έχει σχέσεις με κλίκες της εξουσίας.

Η διαφθορά πάει χέρι-χέρι με τον επεκτατισμό. Η κρατική διαφθορά συνδέεται με την επεκτατική πολιτική του τουρκικού στρατού. Οι στρατηγοί, συνεργαζόμενοι με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, διακηρύσσουν, κομπάζοντας, πως οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις έχουν την ισχύ να καταλάβουν το οποιοδήποτε μέρος της Μέσης Ανατολής, των Βαλκανίων ή του Καυκάσου. Ευχόμαστε η 75χρονη “Δημοκρατία” να θαφτεί εκεί που της ανήκει, ακριβώς δίπλα στον τάφο της Οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Χρονικό:

- 1908: Η επιτροπή της Ένωσης και της Προόδου έρχεται στην εξουσία.
- 1915: Η κυβέρνηση της επιτροπής της Ένωσης και της Προόδου σφάζει 1.500.000 Αρμένιους.
- 1921: 28 Ιανουαρίου: Η κεμαλική κυβέρνηση της Άγκυρας δολοφονεί τον Μουσταφά Σούφι, ηγέτη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Τουρκίας, και τους συντρόφους του.
- 1923: 29 Οκτωβρίου: Η ίδρυση της “Δημοκρατίας”. Το CHP κυβερνάει με μονοκομματική δικτατορία.
- 1925: Εξέγερση στο Sheikh Said.
- 1938: Εξέγερση στο Dersim. Ο Κεμάλ Ατατούρκ ως δεύτερος δικτάτορας.
- 1946: Ένα νέο κόμμα, το DP (Δημοκρατικό Κόμμα).
- 1950: Γενικές εκλογές: νίκη του DP, το CHP χάνει.
- 1956: 6-7 Σεπτεμβρίου: Εθνικιστική επίθεση-εκκαθάριση στους Έλληνες και Αρμένιους της Ιστανμπούλ.
- 1960: 27 Μαΐου: Ανατροπή του DP με πραξικόπημα.
- 1961: Adnan Meuderes, πρωθυπουργός, Fatin Rutu Zorlo, υπουργός εξωτερικών και ο Hasan Polatkan, υπουργός θησαυροφυλακίου δολοφονείται. Ιδρύεται το Εργατικό Κόμμα Τουρκίας (TIP).
- 1963: Δύο αξιωματικοί του στρατού, ο Talat Aydemir και ο Fethi Gurkan, απαγχονίζονται για την προσπάθειά τους να ετοιμάσουν πραξικόπημα.
- 1965: Το AP κερδίζει τις γενικές εκλογές. Ιδρύεται η Συνομοσπονδία Επαναστατικών Εργατικών Ενώσεων (DISK).
- 1968: Καταλήψεις πανεπιστημίων από φοιτητές
- 1970: 15-16 Ιουνίου: Μεγάλη εργατική εξέγερση στην Ιστανμπούλ.
- 1971: 12 Μαρτίου: στρατιωτικό πραξικόπημα.
- 1972: 6 Μαΐου: τρεις νεαροί επαναστάτες, ο Deniz Germio, ο Huseyin Zhan και ο Yusuf Aslan απαγχονίζονται από το στρατιωτικό καθεστώς.
- 1974: Ιούλιος: Γενική αμνηστία. Η Τουρκία καταλαμβάνει τη Βόρεια Κύπρο.
- 1977: Στις εκδηλώσεις για την Πρωτομαγιά σκοτώνονται 34 άνθρωποι, πολλοί τραυματίζονται.
- 1979: 500 άνθρωποι δολοφονούνται από φασίστες στη Mara.
- 1980: 12 Σεπτεμβρίου: νέο πραξικόπημα.
- 1985: Το PKK ξεκινάει τον ανταρτοπόλεμο.
- 1993: 2 Ιουλίου: Ισλαμιστές φονταμενταλιστές ανοίγουν πυρ σε ξενοδοχείο στη Σίδα. 37 νεκροί.
- 1995: Η αστυνομία δολοφονεί 24 ανθρώπους στις ταραχές του Gazi στην Ιστανμπούλ.
- 1996: Νοέμβριος: Σκάνδαλο Susurluk.
- 1997: 28 Φεβρουαρίου: “Μεταμοντέρνο” στρατιωτικό πραξικόπημα.
- 1998: Η κυβέρνηση θέτει εκτός νόμου το ισλαμικό RP.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Εδώ και περίπου μια εικοσαετία η επιχειρούμενη αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας, δεν έχει σκοντάψει λίγες φορές στις εξεγέρσεις και τους απελευθερωτικούς κοινωνικούς αγώνες των καταπιεσμένων. Οι κοινωνικές εξεγέρσεις και οι συγκρούσεις με τις δομές του κράτους και των αφεντικών σε κάθε γωνιά του πλανήτη, από το Los Angeles στη Chiapas και από εκεί στον αλβανικό νότο, στο εκουαδόρ, στην αργεντινή, στην αλγερία, αλλά και μέσα στις δυτικές καπιταλιστικές μητροπόλεις, όπως το Seattle, τη Γένοβα και αλλού, ενδυναμώνουν τον κοινωνικό πόλεμο ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και αποτελούν κομμάτι του αγώνα των καταπιεσμένων ενάντια στην τόσο αναγκαία και ζωτική για την κυριαρχία, αναδιάρθρωση των δομών της. Μια αναδιάρθρωση που επηρεάζει όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής, βρίσκεται όμως και αντιμέτωπη με την πολύμορφη κοινωνική αντίσταση. Εντός των ορίων του ελληνικού κράτους, πλήθος κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγερτικών γεγονότων έχουν συντελεστεί τότε με αναφορά τους χώρους της εκπαίδευσης ή της εργασίας αλλά και τότε με αφορμή την εκδήλωση αλληλεγγύης στις εξεγέρσεις αποκλεισμένων και καταπιεσμένων, όπως στο πολυτεχνείο το 1995 με αφορμή την τότε εξέγερση στις φυλακές του κορυδαλλού. Η πάντα επιθυμητή κοινωνική συναίνεση αποδεικνύεται μύθος για τους κυρίαρχους και η απόσπασή της από τους καταπιεσμένους παραμένει για αυτούς πάντα ένα ζητούμενο, ένας διακαής πόθος.

Μέσα στους ατέλειωτους αιώνες εξουσιαστικής και κρατικής επιβολής, ο πόλεμος αποτέλεσε ουσιαστικό όπλο στα χέρια κάθε είδους καταπιεστών και εκμεταλλευτών στο να δημιουργήσουν όρους διάχυσης της ανασφάλειας, στους καταπιεσμένους, να δημιουργήσουν καταστάσεις “έκτακτης ανάγκης” και να δέσουν την κοινωνία στο άρμα τότε της εθνικής ομοψυχίας και τότε της υπεράσπισης της θρησκευτικής χειραγώγησης. Και τα δύο αποτελούσαν απαραίτητο άλλοθι στο αίμα που θα χυνόταν στην εκάστοτε σύρραξη για τα “ιερά και όσια” που αυτοί θα επικαλούνταν. Παπάδες, φεουδάρχες, καπιταλιστές, κρατιστές, μιλιταριστές ηγέτες, γραφειοκράτες διαφόρων αποχρώσεων και πολλές φορές σε συνδυασμό όλοι αυτοί μαζί, υπηρέτησαν στο έπακρο την εξουσιαστική μήτρα που τους γέννησε, καταπνίγοντας τους καταπιεσμένους στο αίμα, αναλώνοντάς τους σε πολέμους που το μόνο που έκαναν ήταν να διαιωνίζουν την ύπαρξη της κυριαρχίας. Κατέπνιξαν εξεγέρσεις και φίμωσαν την κοινωνία μπροστά στις προσταγές τους, στο όνομα κάποιου εξωτερικού κινδύνου, τις περισσότερες φορές από ομογάλακτους τους, δημιουργώντας μαζικές ψευδαισθήσεις για να συγκαλύψουν την ίδια την καθημερινή βαρβαρότητα της επιβολής τους. Δολοφόνησαν χιλιάδες και κατέστρεψαν μαζικά με αποκλειστικό σκοπό να γαντζωθεί η κοινωνία στα κράτη, στις φεουδαρχικές και μετέπειτα καπιταλιστικές προσταγές.

Η επίθεση στη Νέα Υόρκη και στο πεντάγωνο, μπορεί να θεωρηθεί περιορισμένης έκτασης αν αναλογιστεί κανείς τη Χιροσίμα, το Ναγκασάκι, τη Δρέσδη, το διενάμ, την κορέα και το αφγανιστάν όταν τότε ήταν οι σοβιετικοί κρατιστές, που δολοφονούσαν και ισοπέδωναν πόλεις και χωριά στο όνομα του “προλεταριακού διεθνισμού”. Ο απόηχος από τις πασιγνώστες πλέον θεαματικές επιθέσεις, δεν είναι η βαρβαρότητα που επέδειξαν κάποιοι “φανατικοί”. Τη γλώσσα της βαρβαρότητας την έχουν μονοπωλήσει μέσα στην ιστορία, με τα αιματοβαμμένα χέρια τους, κάθε λογής εξουσιαστές, με όποιο χαρακτηρισμό κι αν χρησιμοποιούν για τον εαυτό τους. “Πολιτισμένοι δυτικοί ανθρωπιστές” ή μουτζαχεντίν έχουν κοινό τόπο αναφοράς την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Στο όνομα της “αντιτρομοκρατίας” οι πρώτοι εντείνουν την κρατική καταστολή,

επιδιώκοντας την κοινωνική ειρήνη και την απρόσκοπτη πορεία της αναδιάρθρωσης της κυριαρχίας, οι δεύτεροι κρατώντας το κοράνι, επιδιώκουν αφ' ενός τον οικονομικό αυτοκαθορισμό για τους άραβες καπιταλιστές και αφ' ετέρου την κρατική καταπίεση ενάντια στους καταπιεσμένους και τις καταπιεσμένες, στην δικιά τους "ιερή γη".

Χαρακτηριστικό επακόλουθο της θεαματικής επίθεσης σε μια από τις μεγαλύτερες μητροπόλεις του καπιταλισμού, ήταν επίσης ο σωρός των ψεμάτων των ΜΜΕ και των κάθε λογής "ειδικών" χειραγωγών. Η φρενίτιδα της θεαματικής κοινωνίας που εκμεταλλεύτηκαν και εκμεταλλεύονται, κράτησε και κρατά καθηλωμένους τους τηλεθεατές-υπηκόους του δυτικού κόσμου. Από τις 11 του Σεπτέμβρη και μετά, βρισκόμαστε σε ένα θεαματικό ίλιγγο, που το μόνο που ευνοεί είναι η κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία. Βόμβες στους εξαθλιωμένους του αφγανιστάν, βομβαρδισμός ψεμάτων στα μητροπολιτικά κάτεργα της εκμετάλλευσης και της αποξένωσης. Πεδία μαχών είναι άλλωστε και τα ανοιχτά καταναλωτικά στρατόπεδα που ζούμε, αναμασώντας τσίχλες ευημερίας όπου δεν φτάνει η ωμή κρατική βία και η αστυνομική επιβολή. Τα ΜΜΕ επίσης, σε άλλο ένα όργιο διασποράς των εξουσιαστικών ψεμάτων, ανέλαβαν να προϊδεάσουν τους υπηκόους για το τι θα επακολουθούσε την live κατάρρευση των δίδυμων πύργων. Οι δυτικοί κρατιστές και αστοί, ξεκινούσαν τον "δίκαιο εκδικητικό" πόλεμό τους. Μας ενημέρωσαν για την "ανθρωπιστική" πινελιά στην στρατιωτική τους κτηνωδία (μαζί με τις βόμβες, τα βομβαρδιστικά πετούσαν και τρόφιμα για τους αμάχους και τους χιλιάδες πρόσφυγες), μας ενημέρωσαν για το αποτρόπαιο "οπισθοδρομικό" καθεστώς των ταλιμπάν. Ανακάλυψαν την χρόνια καταπίεση των γυναικών και μας μίλησαν για την ανωτερότητα του "δικού" μας πολιτισμού, αυτού της εξαναγκαστικής αυτοεκπόρνευσης, ανδρών και γυναικών, στην αλλοτρίωση της μισθωτής σκλαβιάς σε όλο τον δυτικό κόσμο. Τέλος αναμάσησαν εν χορώ τα ιδεολογήματα περί "σύγκρουσης πολιτισμών" που κατασκεύασαν οι ίδιοι και οι κονδυλοφόροι τους, για να αποσιωπήσουν ότι ο μόνος πόλεμος που διεξάγεται είναι ο κοινωνικός πόλεμος. Αυτός ο διαρκής αγώνας ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό, όχι σε μακρινά πεδία μαχών αλλά σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, είναι ο μοναδικός πόλεμος που αποδεχόμαστε, γιατί διεξάγεται για την ζωή και την ελευθερία. Μπήκαν καινούριες λέξεις στη ζωή μας όπως: Μπιν Λάντεν, ταλιμπάν, τζιχάντ κ.α., ανακαλύψαμε το αφγανιστάν και "μάθαμε" πως "εξάγει τρομοκρατία" και ναρκωτικά. Όταν όλους αυτούς τους μήνες, τη συνεχιζόμενη κοινωνική εξέγερση στην παλαιστίνη, τη γνωρίζουμε μέσα από την προβολή του μελλοντικού κρατιστή Αραφάτ και των πραιτοριανών του, που το μόνο που κάνουν είναι, ανακυκλώνοντας τις πατριωτικές και εθνικιστικές κορώνες, να λειτουργούν σε συντονισμό με το κράτος του ισραήλ, στην καταστολή και στις δολοφονίες εξεγερμένων, όταν δεν προσπαθούν να καναλιζάρουν την εξέγερση στην δικιά τους συναινετική, θεσμική νομιμότητα. Μας βομβαρδίζουν με ψέματα, ενώ αποσιωπούν την κοινωνική εξέγερση που συντελέστηκε πριν μερικούς μήνες στην αλγερία και είχε στο στόχαστρο τόσο το κράτος, όσο και τους ισλαμιστές εξουσιαστές. Μας βομβαρδίζουν με ψέματα, όταν αποσιωπούν τους μήνες κοινωνικών συγκρούσεων στην αργεντινή, ενάντια στους γοργούς ρυθμούς αναδιάρθρωσης που προσπαθούν να επιβάλουν το ΔΝΤ και οι αργεντινοί κρατιστές και καπιταλιστές.

Μιλούν επίσης για την "τρομοκρατία" και ξεκινούν μια παγκόσμια σταυροφορία ενάντια σ' αυτόν τον πολύμορφο "εχθρό". Μετά τις ανακατατάξεις στο κρατικοκαπιταλιστικό μοντέλο κυριαρχίας του πρώην ανατολικού μπλοκ, η αναζήτηση της κατασκευής εχθρού έγινε κάτι περισσότερο από αναγκαία.

Ανακαλύφθηκε η "τρομοκρατία", μια έννοια πλατιά που τα χωράει όλα: φανατικούς ισλαμιστές, ένοπλες αντικαθεστωτικές ομάδες, διαδηλωτές και μετανάστες "εγκληματίες" και αύριο ποιος ξέρει ποιον άλλο. Όλα αυτά επιδιώκουν τη δημιουργία κλίματος συναίνεσης, στον επερχόμενο εκσυγχρονισμό των θεσμικών πλαισίων καταστολής. Επιδιώκουν την προέκταση των τρομονόμων σε πανευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο, έχοντας αποκλειστικό στόχο να αποτρέψουν τις μελλοντικές κοινωνικές εξεγέρσεις και να προστατέψουν το κράτος και τα αφεντικά, από τη γενίκευση της ανατρεπτικής κοινωνικής δράσης.

Συμπλήρωμα όλων αυτών έρχονται οι αριστεροί χειραγωγοί, τα δεκανίκια της νομιμοφροσύνης στις επιλογές της εξουσίας, που όπου δεν μπορούν να ελέγξουν συνεργάζονται ανοιχτά με το κράτος. Ο πασιφισμός και το λεγόμενο "αντιπολεμικό κίνημα", αναθερμαίνοντας τον προσφιλή αντιαμερικανισμό, αφήνει ανέπαφη την εδώ κυριαρχία του κράτους, καθώς και την βαλκανική διείσδυση των "δικών" μας καπιταλιστών. Οι ντόπιοι θιασώτες του "αντιπολεμικού κινήματος" αποδεχόμενοι παθητικά το ψευδοδίλλημα "πόλεμος" ή "ειρήνη", θωρακίζουν αυτό που επιθυμούν οι κυρίαρχοι, την κοινωνική γαλήνη και ειρήνη του αύριο. Για μας η επίθεση που διεξάγει η κυριαρχία γίνεται παντού, είναι



καθημερινή και τα θύματά της είναι οι απανταχού καταπιεσμένοι. Από τη δική μας πλευρά διεξάγουμε το δικό μας πόλεμο ενάντια σε κράτος και αφεντικά, τον κοινωνικό πόλεμο. Δεν είμαστε πασιφιστές και υποκριτές, υποστηρίζουμε την κοινωνική αντιδία που αναπτύσσεται μέσα από την διαλεκτική των κοινωνικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων του χθες, του σήμερα, του αύριο, με στόχο την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Ο κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας των καταπιεσμένων δεν θα διασώσει τα αστικά "δικαιώματα", δεν θα μερικοποιήσει τον αγώνα ενάντια στο κράτος και στο κεφάλαιο, θα οξύνει και θα γενικεύσει την ανατρεπτική δράση ενάντια στον καθημερινό θάνατο που επιβάλλει η συναίνεση στον πολιτισμό της εξουσίας.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ "ΕΘΝΗ" ΚΑΙ ΤΙΣ "ΠΑΤΡΙΔΕΣ" ΤΟΥΣ, ΣΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ, ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.



ΠΟΛΕΜΟΣ

ΠΑΙΔΙ, μερικοί ουρανοί έχουν εκλεπτύνει την οπτική μου: όλοι οι χαρακτήρες έδωσαν μιάν απόχρωση στη φυσιογνωμία μου. Τα Φαινόμενα σάλεψαν. - Τώρα, η αιώνια κάμψη των στιγμών και το άπειρο των μαθηματικών με διώχνουν μέσ' απ' αυτόν τον κόσμο όπου υφίσταμαι όλες τις κοινωνικές επιτυχίες, σεβαστός από την παράξενη παιδική ηλικία και τις εκτός μέτρου αγάπες. - Στοχάζομαι έναν Πόλεμο, με βάση το δίκαιο ή την ισχύ, με βάση μια λογική πολύ απρόβλεπτη.

Αυτό είναι τόσο απλό όσο μια μουσική φράση.

(ARTHUR RIMBAUD)